

PASIUNE ROȘIE

JANET BIEBER

Orașul visurilor

CUPRINS

**ÎN ATENȚIA
DIFUZORILOR !**

SERIE DE CARTE DE MARE SUCCES !
APARIȚIILE ANTERIOARE STOC 0 !
TIRAJ LIMITAT.

CĂRȚILE NOASTRE POT FI
TRIMISE ȘI ÎN PROVINCIE.
ASIGURĂM TRANSPORTUL.
COMISION MARE. GRĂBIȚI-VĂ !

„Lynda gemu prelung. Avea
senzația că regiunile cele mai
secrete ale corpului său erau
cuprinse de foc.

În căutarea plăcerii, el se lăsa
în voia ritmului frenetic al
dragostei...”

Evadați cu noi în lumea colecției

PASIUNE ROȘIE

BEST LOVE

LEI 890

Telefon :
614.95.28
614.65.41

JANET BIEBER

ORAȘUL VISURILOR

traducere de GEORGE DAVID

Editura COLEMUS
1994 CRAIOVA

PROLOG

Consiliul de administrație de la Capital City Bank se reunea pentru prima dată în imobilul ultra-modern ce purta numele augustului așezământ.

În sala de conferințe, unde se aflau adunate trei generații ale familiei Berringer, timpul părea că nu are nici o putere. Pereții cu lambriuri din lemn de culoare închisă, draperiile grele de brocart, covorul persan așezat în mijloc peste parchetul de lemn gălbui, masa lungă de abanos înconjurată de fotolii adânci din piele arătau că, deși reprezenta vârful de lance al progresului, Capital City Bank era o instituție sigură și care știa să respecte tradițiile.

Kent Berringer își ajută sora, Theresa, să se lase să alunece în fotoliul de lângă el. Trăgând aer în nas, ea îi făcu cu ochiul.

— O să ne simțim ca și cum am fi rămas în clădirea cea veche, murmură ea. Crezi că au mutat aici și praful care era acolo ?

— Cu siguranță. Unchiul George voia autenticitate, și știi cât e el de încăpățânat.

Unchiul George ridică o sprânceană dojenitoare către cei doi tineri, care mai și întârziaseră.

— Acum, că suntem adunați cu toții, declar deschisă adunarea pe luna iunie. Dacă binevoiți să vă uitați în dosarele pe care le aveți în față, o să examinăm primul punct al ordinii de zi : decorarea holului de la intrare.

Kent deschise cu conștiinciozitate mapa roșie de dinaintea sa. Dar, în timp ce lua cunoștință de cele două variante propuse — o tapiserie de Aubusson și un tablou abstract al unui pictor de renume —

o remarcă pe Theresa cum scria câteva cuvinte pe o foaie de hârtie pe care apoi i-o transmise lui.

„Ce faci după-amiază ? Aș vrea să-ți solicit un serviciu.“

„Ce serviciu ?“ mângăli el pe aceeași foaie.

Suspiciunea lui Kent crescuse când citi răspunsul ambiguu al soră-si. Ceru, cu îndărătnicie, detalii, dar de fiecare dată Teresa rămânea evazivă.

George Berringer își urma discursul pe un ton monocord, istorisind cum ajunsese comitetul de direcție la alegerea finală a celor două opere de artă. Dar auditoriul său acorda mai mult interes celor doi tineri și foi de hârtie care circula din ce în ce mai repede pe masă, de la unul la altul. La fiecare trecere, Kent clătina cu vehemență din cap a negare, atrăgându-și o privire rugătoare din partea soră-si.

Patricia Berringer, mama lor, bătea darabana cu degetele pe masă, iritată. Cei doi nu-i acordară nici o atenție. Mătușa Edith părea foarte amuzată de scena ce se derula sub ochii ei, dar toată lumea știa că ea avea o slăbiciune pentru Theresa și pentru Kent. Vărul Russell își masca surâsul în dosul mâinii. Verișoara Carol tușea ușor, ca și cum asta putea fi de ajuns ca să-i aducă pe cei doi rebeli la ordine.

George își isprăvi discursul :

— Cei care sunt de acord, să ridice mâna.

— Dar e în afara chestiunii, izbucni Kent sărind în picioare.

Ochelarii lui George alunecară pe nas. Bătrânul, de obicei impasibil, își țintui nepotul cu o privire mirată :

— Ai nevoie de informații mai multe, Kent ?

— Știu deja tot ce trebuie să știu, bombăni Kent ațintindu-și către soră-sa privirea de culoarea safirului întunecată de mânie.

— Kenton, te rog ! ridică glasul Patricia.

Ignorându-și mama și pe ceilalți Berringeri, Theresa i se adresa lui frate-său cu un aer mios :

— Și eu știu tot ce trebuie ca să te fac să joci cum îți cânt eu.

— Theresa ! Kenton !

Strigătul Patriciei acoperi râsul mătușii Edith și murmurele stupefiate ale restului familiei. Imperturbabilă, Theresa se ridică și șopti câteva cuvinte la urechea fratelui ei.

Acesta holbă ochii. Fața i se crispă sub efectul indignării.

— Asta-i șantaj !

— Voiam doar să-ți reîmprospătez memoria, preciză cu gingășie Theresa. Deci ?

Kent se lăsă să cadă înapoi în fotoliu, resemnat:

— De acord, am s-o fac, mormăi el cu o față întunecată.

— Hm... Toți cei care sunt pentru, să ridice mâna, repetă președintele adunării.

Ridicând mâna, Theresa izbucni în râs. Frate-său resimți brusc unele tendințe fratricide și o fulgeră cu privirea.

„Prea târziu, părea însă că-i replică ea, de-acum ai zis da !“

CAPITOLUL 1

Lynda ar fi trebuit să spună stop din clipa în care necunoscutul își scosese cravata. Dar cum ar fi putut să ghicească, atunci, că peste câteva momente vizitatorul ei își va descheia cămașa, pe care o va face apoi să zboare de-a curmezișul sălii de așteptare a cabinetului medical? Acum, bărbatul era pe jumătate gol și dr. Lynda Fisher fremăta fără voia ei sub halatul alb.

Fascinată, urmărea evoluțiile virile și languroase ale... oare ce nume trebuia să-i dea? Era vreun dansator? Dar dansatorii nu prea dau spectacole în cabinetele medicilor și, mai ales, nimic nu-i obligă să se descotorosească de haine precum copacii toamna de frunze! Atunci? Atunci, în ciuda stânjenelii sale, Lynda nu-și mai putea dezlipi ochii de pe corpul somptuos care, treptat, lăsa din ce în ce mai puțin loc imaginației. Acum, mușchii torsului puternic se zbăteau sub pielea bronzată și picături fine de sudoare trasau un drum sinuos până la cureaua pantalonului deja desfăcută și ea...

Harșt! Ceea ce părea un pantalon scurt obișnuit se dovedea a fi o adunătură de fâșii de țesătură unite între ele cu bandă adezivă. Lynda tresări: bucată cu bucată, harșt! după harșt!, acest... dar, în fine, ce nume să-i dea? — își dezgolea picioarele lui de om al junglei și arunca în toate cele patru colțuri ale sălii de așteptare peticele acelor pantaloni de Arlechin sexy. În cabinetul medical, temperatura urcă și se instalează un soi de jilăveală febrilă.

Lynda se ciupi, încercând să-și vină în fire. „Doamne, fă să nu fie decât un vis“, se rugă ea încrucișând degetele pentru ca vedenia sulfuroasă care se bâtaia în fața ei, în ritmul îndrăcit al unei sambe, să dispară așa cum venise. Dar Dumnezeu nu se arăta hotărât s-o asculte. Dimpotrivă. De bună seamă, tocmai poruncise creaturii sale să-i aplice Lyndei lovitura de grație : fiindcă, după ce-și smulsesese peticele pantalonilor scurți de parcă ar fi fost petalele unei margarete, nu-i mai rămăsese pe trup decât... — decât ce, de fapt ? — decât un slip minuscul imitând blana de leopard, care părea cusut direct pe trupul stăpânului, fiindcă se mula pe acesta într-un mod... Lynda închise ochii. Dacă istoria asta rocambolescă ar ajunge la castele urechi ale consiliului și ea ar fi îndepărtată din ordinul medicilor ? Parcă și auzea glumele proaste pe socoteala ei :

— „Cunoști cabinetul doctoriței Fisher ?

— O, da ! Domnișoara aceea oftalmolog la care poți să-ți clătești ochii ?“

Și dr. Kelsey, asociatul ei aflat în convalescență în urma unui atac cardiac, ce-ar zice dacă ar afla ? N-ar zice nimic. Pentru bunul motiv că ar muri. De rușine. Sau din cauza unui al doilea infarct.

Hotărât, trebuia să oprească numaidecât asta. Cu atât mai mult cu cât Jennifer, asistenta, și cele două cliente care se mai găseau în sala de așteptare aveau niște ochi care stăteau să le iasă din cap. Și, oricât o fi fost ea de oculistă, Lynda nu se pricepea să trateze o asemenea afecțiune.

„Gluma a durat destul“, avea să spună înainte de a-i trimite pe toți acasă. Dar fu inutil. Muzica braziliană pe fondul căreia acest... — osteneală zadarnică, Lynda nu se încumeta să-l numească drept practicant de strip-tease — își agitase atât de grăitor brațele și picioarele, muzica deci tocmai se oprise. Bărbatul își încetă de îndată numărul, își adună lucrurile și dispăru pe culoar. Dar, înainte de a ieși, aruncă înspre Lynda un cartonaș colorat

în roșu și auriu. Tânăra se aplecă, înhăță cartea de vizită înainte ca una dintre spectatoare să fi avut timp să descifreze inscripția de pe aceasta, și citi doar pentru sine : „La mulți ani, dr. Fisher. Cu complimente din partea firmei Cadeaux Folies ¹“.

Voceă ascuțită a doamnei Goldman o trezi pe Lynda din uluială :

— Ei ! exclamă doamna Goldman, făcându-și vânt cu un ziar. A meritat efortul să vin să-mi înlocuiți lentila de contact. Organizați des așa ceva ?

— În fiecare vineri, îi răspunse râzând Jennifer, care avea obraji de culoarea tomatei. Următorul spectacol va avea loc vinerea viitoare la șase.

— Rezervați-mi un loc ! se grăbi clienta așezată lângă doamna Goldman. Mai vreau o dată !

Lynda se prăbuși pe un scaun și vârî cu nervozitate cartonașul în buzunarul halatului. Apoi își compuse un surâs... crispat.

— Sunt dezolată, spuse ea pe tonul cel mai degajat posibil. Tocmai ați asistat la o farsă de prost-gust.

— Și încă ce gust ! completă doamna Goldman pufnind de râs în pumn ca o adolescentă care l-ar fi surprins pe proful de filo în timp ce-o săruta pe profa de mate într-o sală de clasă goală.

Se mai făcură câteva glume de același gust, apoi, într-o zarvă ca de colivie plină cu păsări, doamnele părăsiră cabinetul. Și, în sfârșit, se făcu liniște...

„Cine ? se întrebă de îndată Lynda, al cărei creier reîncepea să funcționeze normal. Cine mi-a făcut asta ?“ Imagină mai multe posibilități : s-ar putea ca Jennifer... Nu, acest gen de cadou de aniversare trebuia să coste o mică avere și salariul ei de asistentă abia îi ajungea să plătească școala fiicăsi. Atunci Suzanne, propria-i soră ? Costul unei asemenea năzbâtii ar fi trebuit s-o descurajeze. Dar, la uram urmei, Suzanne semăna cu tatăl lor și Gerald Fisher, deși mereu lefter, nu scăpase nici-

¹ Cadouri trăznite (n.tr.)

odată ocazia de a celebra o aniversare cu extravaganță.

Lynda făcu o grimasă. În anii care urmaseră după moartea tatălui lor se sfortase s-o facă pe Suzanne să înțeleagă că nu-i necesar să ducă o viață peste mijloacele sale! Deși foarte evidentă, lecția nu fusese însușită...

Furioasă și în același timp consternată, Lynda se îndreptă încet către biroul ei. Împinse ușa asemenea unui automat și nu văzu la început decât marile și bunul fotoliu umplut cu lână care îi întindea brațele. Și, deodată, tresări.

„El“ era acolo! „El“ nu plecase, după cum crezuse ea! Și, culmea, era aproape de nerecunoscut. Cu un aer plouat, îmbrăcat într-un costum trois-pièces, se ghemuise pe un scaun și arbora înfățișarea elevului cuminte care tocmai a avut nu moment de rătăcire și nu înțelege ce i-a venit. Într-un cuvânt, era stingherit! Bărbatul care acum câteva clipe se dezbrăcase fără nici o rușine în fața unui public feminin buimăcit era stingherit!

— Nu știam..., zise el amărât de tot. Nu credeam că o să fie lume. Mi s-a spus că vinerea seara, la ora asta, sunteți singură.

Abia în acest moment Lynda își dădu seama că, pe tot timpul cât durase numărul de striptease, nu-și oprise deloc ochii pe fața necunoscutului. Și acum, fără să priceapă prea bine ce emoție urca înăuntrul ei, descoperea cu tulburare o privire albastră splendidă, o gură cărnoasă, un păr negru ca smoala. De data asta, chiar fu apucată de frisoane pe sub halat, iar acest frison i se părea mult mai răvășitor decât cel ce-i trecuse de-a lungul spinării ceva mai înainte.

— Credeam că pot să scap fără să întâlnesc pe cineva, reluă necunoscutul.

Avea o voce frumoasă... „Stop! își porunci atunci Lynda, întrebarea e, îți amintesc, *cine ți-a făcut asta.*“ Se strădui să-și ia o înfățișare severă și demnă :

— Dă-mi cartea de vizită, cea adevărată, spuse, sigură că va citi pe ea semnătura Suzannei.

— ...Clientul meu... ține să-și păstreze anonimatul, răspunse tânărul evitându-i privirea.

Lynda râse zeflemitor. Anonimatul ? Iată pe cineva care nu prea seamăna cu Suzanne. Aceasta era întotdeauna mândră să-și revendice trăsnăile. Deci, trebuia căutat un alt vinovat.

— Hai, scoate cartea de vizită, repetă Lynda fără blândețe.

— Dar o aveți !

Lynda se opri și reflectă câteva momente. Necunoscutul nu părea dispus să-i dezvăluie identitatea clientului său. Totuși, ea se încapățână :

— *Vreau* un nume.

Privirea albastră ca safirul se îndreptă spre ea, zdruncinându-i puțințel siguranța.

— Nu sunt autorizat să vă răspund, zise sec bărbatul. E împotriva deontologiei mele.

— Ia te uită ! Iată-te dintr-o dată și foarte delicat ! Nu arătai atâta educație acum câteva minute, când te vânzoleai numai în slip în sala mea de așteptare. Acum de unde ți-a venit ?

O încruntare a sprâncenelor negre o făcu pe Lynda să se retragă cu un pas. Înțelese pe dată că săvârșise o gravă eroare punând la îndoială moralitatea acestui om. „La urma urmei, își spuse, nu și-a făcut decât meseria. N-ai cum să-i judeci felul în care își câștigă viața.“ Decise să nu mai insiste. Din păcate, n-avea să știe cine îi sărbătorise într-un mod atât de spectaculos cea de-a treizecea aniversare.

— Ieșirea e în fundul culoarului, în stânga, încheie ea cu aceeași înfățișare acră. Bună seara.

— A început bine, nu-i așa ?

Uf ! El tocmai îi adresase cel mai fermecător dintre surâsuri și Lynda crezu o clipă că-și pierduse vederea. Cu ochii plini de stele, îngăimă :

— De... depinde cum o iei. Apoi, făcând iarăși paradă de demnitate, adăugă : Pleacă, dacă nu chem pe... pe...

Pe cine să cheme ? Paznicul ? Nu exista așa ceva. Poliția ? Ar fi fost ridicol...

— Ascultă, zise, eu am avut o zi grea, iar tu, tu ți-ai făcut meseria. Deci, să ne despărțim, de acord ?

Dar, când se așează în spatele biroului și dădu să deschidă un dosar, necunoscutul ridică sprâncenele :

— E târziu, remarcă el cu o solitudine sinceră, trebuie să mergeți și dumneavoastră acasă.

— Nu pot. Am ceva de terminat.

— O să rămâneți să lucrați în seara aniversării dumneavoastră ?

— Da. Mă concentrez mai bine când e liniște. în cabinet.

— Dar... e ziua dumneavoastră de naștere, repetă el. O să sărbătoriți, totuși, această zi memorabilă, nu ?

„Memorabilă, ăsta-i cuvântul“, gândi Lynda.

— Dacă vrei să știi totul, o să cinez împreună cu sora mea și cu câțiva prieteni.

— Există și vreun prieten mai deosebit ?

Lynda oftă și își înfrână cu greu iritarea. De ce oare toți bărbații voiau ca ei să aibă un iubit ? Se putea, totuși, trăi și fără, cel puțin o vreme... Agasată, născoci o mică minciună :

— Da, va fi și un bărbat la aniversarea mea. Dr. William Kelsey și cu mine suntem foarte apropiați.

Asta era prea de tot ! Lăsase să se înțeleagă că ar avea o legătură cu dragul de dr. Kelsey, mentorul ei, un om care ar fi putut să-i fie bunic, care o încurajase să-și termine studiile și căruia îi inspi-rase destulă încredere încât s-o primească drept asociată la cabinet... Rușinată de a se fi lăsat antrenată în această stupizenie, aruncă :

— Dacă nu pleci, n-am să-mi pot termina treaba și o să întârzii.

Spunând acestea, se ridică și-i arată vizitatorului său direcția spre culoar. Cum acesta nu se urnea, îndreptă spre el ceea ce spera să fie o căutătură glacială. Dar omul îi răspunse printr-un surâs ironic :

— Dumneavoastră și bătrânul dr. Kelsey ? făcu el sceptic.

Lynda și-ar fi dorit să se crape pământul sub ea. Totuși, roșie la față, confirmă :

— Exact.

Își închipuisse că el o să izbucnească în râs. Dar, dimpotrivă, contrar oricărei așteptări, acesta se ridică fără să mai adauge nimic și o urmă spre culoar.

—Nu-i de mirare că acel cineva v-a trimis un strip-teasebur, zise el totuși printre dinți,

Cu mâna pe clanța ușii, Lynda se întoarse spre el :

— Ce-ai spus ?

— Nimic, nimic...

— Bine. Și, deoarece nu pot s-o fac eu însămi, te rog să mulțumești din parte-mi binefăcătorului meu anonim. Ai fost strălucit, domnule... ?

Tipul ezită. Lynda simți imediat cum îi crește curozitatea. Studia mai atent chipul interlocutorului său : nici o îndoială, acesta se simțea stingherit.

— Ai cumva vreun nume ? insistă ea.

— Bineînțeles...

Lynda își încruntă sprâncenele : evident, dacă ar fi practicat același gen de îndeletnicire ca el, și ea ar fi refuzat să-și dezvăluie adevărata identitate. Dar el trebuia să aibă măcar un nume de scenă, ceva de genul ăsta... Surâzând, se apucă să-și imagineze tot felul de pseudonime. Individul ăsta care se dăduse în spectacol în sala ei de așteptare, în slip leopard, cum l-o fi chemând în meserie ? Tarzan ?

Sau poate Hercule, Ben Hur ? - Sau Bébé d'amour², Macho Callaghan ? Își mușcă buzele ca să nu pufnească în râs și, sprijinindu-se cu spatele de ușă, repetă :

— Deci, care ți-e numele ?

— Jack Trompette.

Izbucni în hohote.

— Trompette ! sughiță ea. Și mai rău decât credeam ! Iartă-mă, adăugă ștergându-și ochii, e din cauza nervilor. Am avut o zi foarte dificilă. De obicei nu râd prostește.

— Dar nu râdeți prostește. Iar gura dumneavoastră...

Vocea lui Jack devenise răgușită. Privirea ținută pe buzele Lyndei părea să le dezmiere și tânăra simți din nou cum o trece frisonul acela ciudat... Tuși ușor, ca să realizeze o diversiune :

— Hm, hm, trebuie să pleci, domnule Trompette, îi aminti ea.

Și, pe dibuite, căută în spatele ei clanța ușii. Aceasta fu clipa când totul se precipită : Jack o îmbrățișă, o înlănțui cu brațele și îi atinse ușor, în treacăt, buzele, murmurând :

— Permiteți ? Simplă curiozitate.

Apoi puse stăpânire pe gura femeii cu o surescitare ce o făcu să palpite, cu sufletul pierdut. Acest sărut fu ca un foc de artificii. Lynda se clătină, dăruindu-se fără reținere îmbrățișării necunoscutului care o purta astfel spre stele. Copleșită de o dorință sfâșietoare și necontrolabilă, se năpusti înspre pieptul dur ca stânca și se abandonează cu patimă în vârtejul ce o ducea cu el.

Brusc, reveni pe pământ. Jack o eliberase din strânsoare și surâdea :

— Dumneavoastră și dr. Kelsey, nu-i așa ? Sunteți o mincinoasă înrăită, domnișoară. Dar o să-mi iau revanșa.

² Fructul dragostei (n. tr.).

— ...Revanşa ? repetă Lynda fără să înțeleagă.
Cum așa ?

În loc de răspuns, el îi aplică un sărut sonor pe obraz.

— Răbdare... La mulți ani, dr. Fisher. Și pe foarte curând.

CAPITOLUL 2

Ajungând la Cadeaux Folies, Kent aruncă sacoșă în care erau pantalonii scurți și slipul ce imita blana de leopard pe biroul soră-si.

— Uite, mi-am plătit datoriile.

Theresa surâse malițios.

— A, nu știu. Discreția mea în ce privește activitățile tale la Chippendale merită, poate, mai mult decât un singur serviciu.

— Ajunge cu șantajul, Theresă! Am înlocuit doar un saxofonist de la acel cabaret, nu un stripteaseur!

Gropițele din obrajii Theresei se adânciră mai mult :

— Și dacă Switez, Smith și Hazlobaker ar mirosi ceva despre prestația ta din această după-amiază ? susură ea amintind de cabinetul de avocați la care frate-său era asociat.

— În acest caz, detaliile despre noaptea pe care ai petrecut-o în sala de conferințe cu Andy Fredericks ar ajunge imediat la anumite urechi, i-o întoarse Kent. Unchiul George n-o să te ierte niciodată că ai profanat acel loc sfânt. Chiar și mătușa Edith ar fi scandalizată.

Își permise un surâs triumfător. Soră-sa își cam îngăduia unele încălcări ale codului de conduită al Berringerilor, dar n-ar fi îndrăznit niciodată să-și șocheze familia.

— Asta a fost acum câțiva ani, protestă tânăra. Îi arătam doar sala, nimic altceva, și ușa aia stupidă s-a închis. Ne-am omorât timpul jucând șah până ai venit tu să ne deschizi.

— Şah ? Iată un detaliu pe care am să-l trec sub tăcere dacă, la rândul tău, îţi vei ţine gura fără să-mi mai ceri nimic.

Administrându-i astfel lovitura de graţie, Kent îi întoarse spatele şi se postă în faţa ferestrei. Privirea îi deveni degrabă nedesluşită şi chipul Lyndei Fisher se suprapuse peste peisajul de afară. Sigur, Theresa îi jucase o farsă urâtă, dar, pe de altă parte, dacă n-ar fi fost farsa asta, n-ar fi întâlnit-o niciodată pe frumoasa oculistă. S-o sărute pe tânăra doctoriţă fusese o răsplată mai mult decât mulţumitoare, incomparabilă cu satisfacţia de a şterge zâmbetul răutăcios de pe buzele soră-si.

Kent acţionase în urma unui impuls, al unei nevoi viscerale de a distruge faţada austeră a Lyndei. Dar acel sărut îl răscolise şi el fusese cât pe ce să-şi uite motivaţiile când o simţise pe Lynda cum tremura lipită de el şi dăruind tot atât cât primea. Pentru prima dată în viaţa lui avusese impresia că trupul şi sufletul lui se făcuseră una cu trupul şi sufletul unei femei.

Hotărî aşadar că în acea după-amiază Lynda Fisher îl văzuse pe Jack Trompette pentru prima şi ultima oară. În curând, ea va face cunoştinţă cu Kent Berringer, pe care urma apoi să-i vadă adesea. Foarte adesea. Da, dacă socotea bine, Theresa îi făcuse un serviciu straşnic.

— Cum s-a petrecut chestia din după-amiaza asta ? întrebă în acel moment soră-sa, pe un ton poznaş.

Kent revăzu în închipuire faţa crispată a Lyndei din clipa când evolua în faţa ei, apoi îşi reaminti dispreţul pe care-l percepuise în glas. La naiba ! Dacă ţinea s-o revadă, urma să aibă mult de făcut ca să împrăştie impresia proastă pe care trebuie că o produsese asupra ei !

— Foarte bine, s-a petrecut foarte bine, răspunse el cu nonşalanţă în cele din urmă. Dar de acum înainte ai să te descurci fără ajutorul meu

când dansatorul tău obișnuit de strip-tease îți va anula comanda în ultimul moment.

— Kent, înțelege-mă : plănuisem totul de mai multă vreme, iar angajatul meu era țintuit la pat. Trebuia să-i găsesc un înlocuitor. Ascultă, apreciez cu adevărat ceea ce-ai făcut pentru mine și...

În acel moment, clopoțelul de la ușa de intrare sună și studentul pe care Theresa îl angaja de obicei pentru ceea ce numea ea „stripograme“ trecu pragul biroului în pas de dans.

Kent își măsură sora din cap până-n picioare :

— Țintuit la pat, așa-i ?

*
* *
*

Lynda închise dosarul pe care-l terminase de citit fără să rețină nici un cuvânt din el. De câte ori privea chestionarul de sănătate, vedea doi ochi de culoarea safirului scânteind de dorință. Avea un nod în gât și trebuia să-și muște buzele ca să le împiedice tremuratul la amintirea aceluia sărut fierbinte. Cu un oftat istovit, clătină din cap. Petrecerea din acea seară, pe care o aștepta cu nerăbdare, amenința să fie dintre cele mai pline de încercări. Ani de muncă îndârjită riscau chiar să se soldeze cu risipirea tuturor visurilor sale.

Știind că lacrimile care-i ardeau ochii puteau să-i producă stricăciuni ireparabile la machiaj, Lynda se sforță să-și vină în fire. Fără nici un dubiu, numărul ăla de strip-tease era o șotie pusă la cale de soră-sa. Dr. Kelsey avea simțul umorului ; va înțelege.

Își agăță halatul în cuier și intră în cabina de toaletă să se răcorească. Cea mai bună apărare față de farsa Suzannei era să mimeze o totală indiferență.

După ce-și retușă machiajul, Lynda își stropi cu parfum încheiturile mâinilor și își perie părul.

— Nu ești tu răspunzătoare pentru tâmpeniile altora, își repetă ea în timp ce revenea în birou.

„Dar ar fi putut să-l oprești pe omul ăla“, nu-i dădea pace conștiința.

„Nici o femeie plănuită din carne și din sânge n-ar fi făcut-o, replică atunci o parte necunoscută a personalității ei. Și, la urma urmei, aș cam avea dreptul să mă amuz și eu un pic în ziua aniversării mele.“

— Da, am dreptul să mă amuz la cei treizeci de ani ai mei, declară Lynda cu voce tare. Am fost foarte merituoasă până acum.

Avusese multe de tras ca să-și facă studiile, cu puținul pe care i-l lăsase taică-su și cu nimeni altcineva în afară de Suzanne și de dr. Kelsey care s-o încurajeze. Dacă totul mergea bine, acesta din urmă avea să-i cedeze clientela sa când avea să iasă la pensie.

— Cu condiția să continui să lucrez din greu, își spuse trăgând sertarul de la birou.

Își schimbă mocasinii din picioare cu niște pantofi.

— Gata, sosesc ! N-or să mă sperie pe mine excentricitățile soră-mi.

Își înnodă în talie eșarfa pe care o purtase toată ziua la gât ca să-și ascundă decolteul rochiei. „Acest accesoriu vi se va potrivi atât la ținuta cea mai sobră, cât și la rochia cea mai sexy“, o asigurase vânzătorul.

Și nu mințise. Încurajată de imaginea pe care i-o arăta oglinda, Lynda zâmbi. Hai ! O să înfrunte seara asta cu seninătate și profitând de cină pentru a o determina pe Suzanne să recunoască faptul că ea se afla la originea acelui „cadou“.

*

*

*

William Kelsey ridică paharul înalt, plin cu șampanie.

— Pentru cea mai bună dintre asociate, toastă el. Mă întreb și acum cum de-am putut să mă descurc atât de multă vreme fără tine, dragă Lynda.

Sărbătoritei i se puse un nod în gât, împiedicând-o să murmure mai mult decât o simplă mulțumire. Ea îl respecta nespus de mult pe dr. Kelsey și complimentele acestuia îi mergeau drept la inimă.

Suzanne și prietenul ei, Jay Holland, îi urară la rândul lor aniversare fericită.

Lynda surâse. De vreo jumătate de oră își tot spiona sora, analizându-i fiecare cuvânt și fiecare zâmbet, dar nimic nu venea să-i sprijine bănuielile. În felul ăsta, o să trebuiască în curând s-o șteargă pe Suzanne de pe lista suspectilor.

Fu rândul lui Grace Kelsey să-și ridice paharul cu un surâs călduros :

— La mulți ani, Lynda. Mulțumim pentru tot ce-ai făcut în ultimele luni, declară ea cu emoție. Apoi își strânse soțul de braț : Nu l-aș mai fi avut pe tiranul ăsta lângă mine dacă ar fi trebuit să-și tot facă griji pentru cabinetul lui. Îți suntem atât de îndatorați !

— Ba eu vă datorez totul, se împotrivi Lynda. Să-i țin locul doctorului Kelsey nu înseamnă nimic pe lângă tot ce-ați făcut voi pentru mine.

Apoi, stingherită de concertul de laude, îndreptă conversația către Trafalgar Square, restaurantul de curând deschis pe care-l aleseseră pentru această sărbătoare. Localul era dintre cele mai șic, totuși ambianța era destinsă, iar meniul ar fi satisfăcut gusturile cele mai simandicoase. Și, pe deasupra, oferea ceea ce-i plăcea Lyndei la nebunie : un concert de jazz. Da, petrecerea se anunța perfectă : o companie plăcută, o ambianță odihnitoare, o masă bună și o muzică dumnezeiască.

Lynda savura ultimele îmbucături de prăjitură când se făcură auzite cele dintâi acorduri ale unei chitare. Ca și alți clienți, întoarse și ea capul spre scenă. Cu spatele la sală, dirijorul le vorbea muzicanților, ținând în mâini un saxofon. Lynda nu se

putut împiedica să nu-i admire înfățișarea athletică, picioarele lungi puse în valoare de costumul negru...

— Suzanne mi-a spus că adori jazz-ul, îi șopti Jay la ureche. O să fii pe deplin mulțumită.

— Ai fost deja pe-aici și ai ascultat grupul ăsta?

— Îi cunosc chiar de la debutul lor. Saxofonistul mi-e prieten vechi. Mergeam împreună...

Dar Lynda nu mai auzi sfârșitul frazei. Îl fixa, năucită, pe saxofonistul care se întorsese cu fața în clipa aceea...

Jack !

Inspiră adânc, apoi sorbi dintr-o înghițitură conținutul paharului de șampanie.

Sperând că avusese doar un coșmar, îndrăzni să arunce o nouă privire înspre scenă. El era tot acolo. Cu ochii închiși, dăruit în întregime muzicii, se afla în totală necunoștință despre tumultul pe care-l stârnise în ea.

Trompette... Tânăra fu gata-gata să izbucnească într-un răs amar. Temându-se însă să nu atragă atenția, se adânci în fotoliu și pândi la soră-sa o reacție care s-o trădeze. Dar nimic. Profilul Suzannei nu arăta decât o profundă admirație pentru muzicanți. Lynda își încruntă sprâncenele : ori soră-sa devenise o mare comediană, ori nu-l cunoștea pe Jack Trompette.

Cineva umplu paharul Lyndei. Ea îl duse masinal la buze.

În mod cert, cvintetul era bun. Jack cânta remarcabil. Și ăsta nici nu era singurul lui talent. Lynda era cea mai în măsură s-o spună...

— Saxul e minunat, nu ?

Ah... poate sunase ceasul adevărului. Lynda se pregăti să-i țină o predică soră-si. Dar Suzanne se întorsese către scenă și se legăna în ritmul muzicii.

Lynda bău încă un pahar de șampanie.

În cele din urmă, luminile se reaprinseseră. „Trebuie să ies de-aici, își zise atunci tânăra, înainte ca el să mă vadă și să mor de rușine“. Își apucă geanta și dădu să se ridice.

Salonul începu să se clatine în fața ochilor ei. Ca prin ceață, își dădu seama că Jay și soră-sa dispăruseră. Agățându-se de marginea mesei ca să-și păstreze echilibrul, se ridică încet și se înclină către familia Kelsey.

— Dr. Kelsey, Grace, am petrecut o seară foarte frumoasă, dar o să trebuiască să plec. Am o zi încărcată mâine. Le voi mulțumi Suzannei și lui Jay mai târziu.

— Să ne mulțumești pentru ce? întrebă soră-sa, care reapăruse ca prin farmec.

Lynda căzu la loc în fotoliu. Suzanne și Jay nu erau singuri. „El“ era cu ei.

— Prietenul meu, Kent Berringer, îl prezintă Jay.

Kent duse mâna Lyndeii la buze.

— Cred că am înțeles că era aniversarea dumneavoastră, zise el cu un surâs în stare să topească un iceberg. Îmi acordați dansul ăsta?

Ca un automat, Lynda cedă apăsării ușoare dar insistente asupra mâinii sale. Câteva clipe mai târziu, era în brațele lui Kent și se mișca pe ringul de dans în sunetul unui tango. Kent se dovedi un excelent dansator. Doar avea destul antrenament, nu?

„Dansatorul“ în chestiune înjura în gând. Și el, care voise să lase să se șteargă amintirea acestei după-amieze înainte de a o revedea pe Lynda! Hotărât lucru, norocul nu era de parte lui.

— Ce întâlnire insolită! comentă el sperând să rupă tăcere de gheață. în spatele căreia se camuflase Lynda.

— Te referi la întâlnirea de acum sau la cea de după-amiază? întrebă tânăra, acidă.

— Să uităm această după-amiază, de acord?

— Ți-e teamă ca prietenii tăi să nu fie contrariați?

Kent râse încetișor:

— Ar trebui ceva mai mult decât atât ca să-l șochez pe Jay. În schimb te-am scandalizat pe tine, și sunt dezolat.

— Asta îți era scopul, îl luă în zefleMEA Lynda, ținându-și cu încăpățănare privirea fixată asupra unei alte perechi de dansatori. Era mult mai preferabil decât să înfrunte oceanul sclipitor al acelei priviri albastre care părea că vrea s-o atragă în profunzimile sale.

— M-ai găsit... dotat ?

Ea își reținu un strigăt de indignare și vru să se elibereze. Cu un surâs fermecător destinat să înșele privitorii, Kent își accentuă strânsoarea.

— Nu ? insistă el mai mult ca să se amuze decât pentru a căpăta un răspuns.

— Nu !

— După cum ți-am mai spus-o, ești o minci-noasă.

— Eu nu mint niciodată, protestă Lynda.

— În cazul ăsta, cum rămâne cu relațiile tale cu dr. Kelsey ? Dacă am înțeles bine, agreabila doamnă cu părul cenușiu așezată lângă el îi e soție, nu-i așa ? Ai un tupeu afurisit, dr. Fisher !

— N-am mințit. Grace, dr. Kelsey și eu suntem foarte apropiați. Ai tras tu concluzii greșite.

— Nu sunt singurul, mormăi Kent. Apoi o provocă : Cine ești tu, Lynda Fisher ?

— Femeia pe care ai amuzat-o azi după-amiază, asta-i tot.

— O femeie muncitoare și conștiincioasă ?

— Exact.

Keht o supuse unei alte priviri pătrunzătoare înainte de a o strânge mai tare lângă el.

— Există o femeie pasională sub fațada asta austeră și impasibilă. Pentru ce te ascunzi astfel ?

Lynda își feri privirile.

— De ce te interesează ?

— Sunt intrigat. Tu nu ?

— În ce te privește ? Nu.

— Ba bineînțeles că da. Mai ales după sărutul pe care l-am schimbat între noi.

— Ce îndrăzneală !

— Îți trebuie așa ceva ca să te produci în public.

— Asta nu-i îndrăzneală. E exhibiționism ! exclamă ea.

— Vorbeam de muzică, preciză Kent cu răceală. Îți trebuie îndrăzneală ca să câști în fața unei săli arhipline.

Rușinată, Lynda își mușcă buzele.

— Se admite. Și trebuie să mai recunosc că ești un muzician excelent.

— Mulțumesc. Dar, pentru după-amiaza...

— Cum poate un muzician atât de talentat ca tine să se ocupe de strip-tease ? N-ai nici o mândrie, nici un respect pentru familia ta ?

Familia lui ! Oare când va înceta lumea să-i așeze în cârcă numele de Berringer și toate obligațiile ce îi erau asociate acestuia ? Dacă s-ar putea uita într-o zi, fie și pentru câteva secunde, cine-i el ! Kent clocotea de mânie și, brusc, o poftă răutăcioasă de răzbunare îi străbătu sufletul. Nu i se acorda dreptul la libertate ? O să și-l ia. Această Lynda Fisher era decisă s-o joace pe sclifosita ofensată ? O s-o facă el să-i sară agrafele corsetului care o obliga să se țină țeapănă, neînduplecată precum justiția. Hotărî să nu dezvăluie încă realitatea.

— Strip-tease-ul e o ocupație legală, declară el. De altfel, n-aveam nimic altceva de făcut după-amiază.

Lynda nu-și putu ascunde mirarea :

— Faci asta ca să-ți omori timpul ? Un om ca tine ar putea găsi moduri mai respectabile în care să-și umple timpul liber.

— Un om ca mine ?

Tonul lui Kent era glacial, privirile îi căpătaseră o duritate metalică.

Lynda se cutremură. Evident, atinsese un punct sensibil. Același punct sensibil care declanșase reacția lui Kent când ea îi pusese la îndoială moralitatea. O, dar nu-și va cere scuze ! El merita reproșurile astea. Cu toate acestea, curajoasă dar nu

temerară, se gândi să alunge fulgere din ochii bărbatului, acum furibund, care o ținea în brațe.

Vru așadar să se desprindă, dar strânsoarea din jurul taliei ei se întări.

— N-ai să pleci atât de degrabă, domnișoară.

Începea o altă melodie. Kent o antrenă pe Lynda în niște figuri complicate, forțând-o să se agațe de el ca să nu cadă.

El murmură :

— Deci ?

— Deci ce ? întrebă Lynda cu răsuflarea tăiată, în timp ce o mulțime de frisoane îi străbăteau obrajii și gâtul.

— Ți-am plăcut după-amiază ?

Ea fu complet derutată : după ce se arătase tăios, iată-l că glumea, flirta chiar... Îl privi fix fără să înțeleagă, apoi își aminti că el îi mai pusese aceeași întrebare. Formulă deci același răspuns :

— Nu !

— Hai, fii cinstită, spuse el strângând-o și mai aproape.

Ea se înfioră și se îndepărtă cât putu de gura care îi atingea ușor urechea și părul.

— Uf !... Lasă-mă să respir ! îi aruncă ea.

— Respiri foarte bine. Eu percep fiecare expirație a ta.

Ea era sigură că el percepea mai mult decât atât, fiindcă era și ea întru totul conștientă de accelerarea bătăilor inimii și de acea febră interioară care o făcea să-i ardă obrajii. Și cântecul acela care nu se mai termina !

— Ești tăcută. Hai, spune-mi, ce-ai simțit după-amiază ?

Ea întoarse capul spre spate ca să scape de mângâierea răsuflării călduțe pe obrazul său.

— Eram furioasă.

— Și ?

Zâmbetul sigur pe sine al lui Kent o făcu să freamăte de mânie.

— De acord, am să-ți flatez orgoliul, dacă ții atât la asta. Ai un corp superb și știi să ți-l pui în valoare. Ești dotat, foarte dotat. Fiecare din gesturile tale deșteaptă instinctele feminine. Și sunt și eu femeie.

— Asta-i sigur, consimți Kent. O să am grijă să ți-o amintesc, crede-mă ...

CAPITOLUL 3

— Bună dimineată, dr. Fisher, salută cu voieșie Jennifer așezând în fața Lyndeii o ceașcă de cafea.

— Mneata, mulțumesc, mormăi aceasta deschi zându-și agenda.

— N-aveți decât trei consultații în dimineata asta. Dacă totul merge bine, vom termina cam pe la ora unsprezece, anunță asistenta.

Lynda bău o înghițitură de cafea. De obicei aștepta ca Jennifer să dispară pe undeva ca să-și poată îndoi cafeaua cu apă. Dar, în acea dimineată, o ceașcă plină cu cafea tare nu era prea mult pentru a-i limpezi judecata încețoșată de șampanie și de lipsa somnului.

Jennifer se aplecă spre ea.

— Nu vă neliniștiți, zise pe un ton îngăduitor. Nimeni n-o să vă condamne pentru ce s-a petrecut ieri. Era o glumă inofensivă.

Lynda gemu în sine. Dacă asistenta ar fi asistat și la petrecerea din ajun, n-ar mai fi folosit un asemenea calificativ.

Spectacolul de după-amiază nu fusese decât partea vizibilă a aisbergului, un incident fără importanță. Apoi, purtarea lui Kent Berringer nu fusese întru totul „inofensivă“. După ce o umilise strângând-o într-un mod incedent pe ringul de dans, când o condusese la masă o sărutase cu ardoare, ca un îndrăgostit care-și regăsește iubita după luni de absență. Lynda mai bău o înghițitură de cafea și

tresări de dezgust la amintirea murmurului stupefiate și a râsetelor pe care le auzise în jurul ei.

Părăsise restaurantul imediat după acel sărut, evitând astfel orice discuție stânjenitoare și, în această dimineață, făcuse în așa fel încât să ajungă la micul dejun în ultima clipă, ca să nu aibă de înfruntat privirile pătrunzătoare ale soră-si.

Spre marea-i ușurare, nepoțelele ei monopolizaseră conversația în timpul celor câteva minute câte îi fuseseră necesare ca să înghită o felie de pâine prăjită cu unt și un pahar cu suc de portocale.

— O să le facem baie câinilor, anunțase Maureen, în vârstă de patru ani.

— Da, și o să le curățăm și cuștile. Cu un jet de apă, precizase sora ei mai mare. Și o să ne punem costumele de baie.

— Dar nu pe cele noi, căci s-ar putea să le murdărim.

Lynda nu-și putuse împiedica râsul ghicind către cine o să fie îndreptat jetul de apă în cea mai mare parte a timpului.

— Mama voastră ar face bine să-și pună și ea un costum de baie, sugerase ea în timp ce-și spăla paharul. Vă doresc o zi bună.

După ce mângâiasă micuțele capete blonde, Lynda se grăbise să plece.

Detesta să se grăbească dimineața. De obicei își făcea timp să savureze un mic dejun copios împreună cu familia, iubind neprețuitele clipe pe care le putea consacra surorii și nepoțelilor.

După ce adăugați în minte și acest prejudiciu la lunga listă a celor pe care i le imputa lui Kent Berringer, Lynda decise în sfârșit să se concentreze asupra lucrului.

— Deoarece ziua de azi nu e prea încărcată, îi spuse lui Jennifer, ai putea s-o lași pe Sherrie în locul tău și să profiți de asta pentru a te familiariza cu noul program informatic.

Încântată, asistenta ieși pe ușă. Lynda inspiră profund și se legă să se cufunde în studiul unui vraf de facturi, ca să uite imaginile care o chinuiau seră toată noaptea.

*
* *

În ciuda aparențelor unei dimineți calme, fu o sâmbătă neagră. În vreme ce Lynda examina primul pacient, se arse becul de la tabloul pentru verificare a acuității vederii. În cursul celei de-a doua consultații, se întreprinsese curentul în clădire timp de vreo douăzeci de minute. Dacă pacientul trată incidentul cu simț al umorului, Lyndei începuse să-i pară rău că n-a rămas acasă în pat.

Când își conducea clientul spre ieșire, își masă tâmplele care o dureau și-i șopti lui Sherrie :

— Mă odihnesc câteva minute. Spune-i lui John să se apuce să-i facă examinările preliminare ultimului pacient. Și să-l previi pe acesta că o să primesc cu o mică întârziere.

— Nici o grijă, o asigură asistenta cu un surâs admirativ. Dacă l-ați vedea pe tipul ăsta ! E superb.

— Și dacă ar semăna cu Quasimodo, tot l-ai considera frumos ca un zeu... pentru că e *ultimul* bombăni Lynda îndreptându-se spre cabina de toaletă.

În timp ce-și spăla mâinile, se jură să nu mai bea șampanie până la sfârșitul zilelor. După ce înghiți două tablete de aspirină și își răcori fața, recăpătă un sentiment de bună dispoziție.

Cincisprezece minute mai târziu, luă de la recepție dosarul „ultimului pacient“, căruia îi ignorase până atunci numele, și se îndreptă spre birou. Și când descoperi surpriza pe care i-o rezerva eticheta de pe dosar, crezu că-i o nouă glumă proastă.

Poate era o coincidență.

O potrivire de nume.

Un alt... Kent Berringer.

Însă vocea gravă și senzuală care, pe culoar, tocmai răspundea întrebărilor lui Sherrie îi confirmă teama. Timp de câteva secunde, Lynda avu intenția s-o șteargă. În cele din urmă mândria ei fu cea care birui.

O să joace jocul.

Afișând pe buze un zâmbet profesional, intră în sala de consultații cu un pas hotărât.

— Bună ziua, domnule Berringer.

Cu o licărire glumeață dansându-i în străfundul pupilelor albastre, Kent îi strânse mâna îndelung :

— Dr. Fisher... Vă mulțumesc că m-ați primit în ultimul minut. Am mare nevoie să consult un specialist.

„Mincinosule !“ bodogăni în sine Lynda fulgerându-l cu privirile.

După ce Sherrie ieși, își încrucișă brațele și aruncă o căutătură acuzatoare spre Kent.

— De ce-ați venit, domnule Berringer ?

— Ca să-mi controlezi ochii. Nu văd pentru ce alt motiv aș fi aici.

Zăpăcită, Lynda se lăsă să cadă pe taburetul pe care-l folosea la consultații și parcurse fișa completată de John. În treizeci de secunde, află că Kent avea treizeci și șase de ani, că era sănătos tun și că nu exista nimic în trecutul lui sau în analizele preliminare care să justifice o consultație oftalmologică. Cu excepția unei ușoare hipermetropii.

— Testele dumneavoastră nu evidențiază nimic anormal, domnule Berringer, conchise ea stingând plafoniera. Dar o să verificăm. Puse în funcțiune aparatele pentru examinarea fundului de ochi : Privirea în tavan, porunci.

Kent se supuse. Lynda simți că jubilează : de data asta era pe terenul ei și domina situația. Un prilej de răzbunare pe care n-o să-l lase să-i scape. Kent Berringer n-o să uite consultația asta...

— Privirea în jos ordonă.

Din nou, Kent se dovedi ascultător. De altfel, asta îi producea o plăcere neașteptată. Vederea rotunjimilor dulci care se profilau sub halatul alb îl încânta. Niciodată n-ar fi crezut că un consult oftalmologic poate constitui o asemenea plăcere. Această fermecătoare tânără blondă se aplecase deasupra lui, atât de aproape încât putea să-i simtă răsuflarea cum îl mângâie pe obraz. Un parfum ușor, plăcut îi gâdila nările, și n-ar fi avut decât să întindă mâna ca să atingă minunățiile pe care le ghicea sub halatul alb.

— Hmmm.

Murmurul Lyndei puse capăt închipuirilor tentante care-i defilau prin minte. Ridică sprâncenele :

— Ce e ?

Lynda mângâie câteva cuvinte pe fișă.

— Nu-i nimic prea grav, îl asigură ea. Lucrați mult folosind privitul de aproape, cu atenție ?

Ochii lui Kent se fixară pe gulerul deschis al halatului, căutând să pătrundă secretele ascunse sub acesta :

— Nu atât de mult pe cât mi-aș dori, zise el tot numai zâmbet.

Lynda îi aruncă o căutătură ucigătoare.

— Priviți tabloul luminos din spatele meu. Îi întinse o paletă albă. Acoperiți ochiul stâng și citiți rândul cu literele cele mai mici. Pe urmă procedați la fel cu ochiul drept.

— Am avut dintodeauna o vedere foarte bună, afirmă Kent.

— Vederea dumneavoastră la distanță e perfectă, declară ea.

Kent avu un surâs triumfal.

— Așa cum vă spusese. E gata ?

— Nu încă. Îi întinse o foaie de hârtie pe care erau scrise niște litere : Acoperiți ochiul stâng și citiți rândul cu literele cele mai mici.

Observându-l cum ținea hârtia foarte departe de ochi, cu brațul întins, Lynda își stăpâni un zâmbet

și îi ceru să repete operația cu celălalt ochi. Și pe dată aceasta, Kent întinse brațul cu foaia.

Ea îi luă paleta și hârtia. În vreme ce scria niște cifre pe fișă, mormăi :

— Mmmm...

— Ce mai e ? aruncă Kent cu un început de iritare.

Ea îi ignoră întrebarea.

— Aveți dureri de cap când citiți mai mult timp ?

— Păi... da, ca toată lumea.

— Ele pot fi evitate, i-o tăie Lynda înainte de a așeza pe nasul pacientului dispozitivul pentru testarea vederii.

— Ascultă..., începu Kent.

— Priviți la mine, porunci ea pe un ton ferm. Începu să întoarcă paginile albumului-test mai repede decât era nevoie, pentru a obține efectul pe care-l dorea : Priviți literele și spuneți-mi care se vede mai bine, A sau B ? îl cercetă ea schimbându-i lentilele dispozitivului cu rapiditate.

— Păi... B, cred, răspunse Kent, care n-avusese timp să-și facă o părere.

— Aceasta... Lynda îl lăasă o secundă ca să privească albumul, apoi schimbă lentilele : ...sau aceasta ?

— Prima.

Ea își urmă lucrarea fără îndurare, încercând pe bietul pacient lentilele corectoare care i se potriveau cel mai puțin. În cele din urmă, după ce mormăise ceva neinteligibil, fixă ceea ce Kent spera că va fi ultima pereche de lentile din acel joc ciudat.

— Și acum ?

Ca prin minune, literele se distingeau în sfârșit cu claritate.

— Perfect, declară Kent cu ușurare, convins că acum privea prin lentile neutre. Așadar, pot să-mi conduc mașina fără să fiu un pericol pentru cei din jur ?

„N-ai nevoie să conduci mașina ca să fii un pericol“, își zise Lynda în sine.

— Puteți conduce... răspunse ea pe un ton foarte profesional.

Cu toate acestea, ea lăsase fraza în suspensie, sugerând un „dar“. Văzând că Kent se agită nervos în fotoliu, își reprimă un zâmbet de satisfacție și începu să-și strângă cu încetineală instrumentele și ochelarii de încercare. Își închipuia fără dificultate neliniștea ce stătea să se nască la pacientul ei.

Timp de câteva minute, se prefăcu că se concentrează asupra fișei, mâzgălind pe ea de trei ori mai multe cifre decât era nevoie.

— Spune-mi adevărul, își pierdu Kent răbdarea. În cât timp o să orbesc ?

Pusese întrebarea pe un ton ce se voia glumeț, dar arăta atât de speriat încât Lynda trebui să se abțină să nu izbucnească în râs.

— În câteva luni, cel mult un an, declară ea cu răceală. Apoi, ca și cum și-ar fi ales cuvintele cu grijă, ca să nu-l înspăimânte, continuă : Am să vă prescriu ochelari de citit. Ca să nu suferiți prea mult în timpul ce v-a mai rămas.

— Timpul care mi-a mai rămas ? Kent păli brusc. Ce vrea să însemne asta ?

Mușcându-și buzele ca să nu râdă, Lynda afișă o mutră de înmormântare. Ar fi putut să oprească gluma, dar satisfacția răzbunării o împinse să adauge :

— Vârsta și condiția fizică bună vă avantajează și, cel puțin dacă nu intervine vreun incident dramatic, nu cred că o să orbiți înainte de...

Kent simți un nod în stomac când Lynda făcu o pauză, mimând că se gândește. Se închipui pe dată cu un baston alb în mână și condus de un câine pentru orbi. Cât timp îi mai rămânea până când una din bazaconiile astea o să-i devină cel mai de nădejde prieten ?

— O sută de ani, sfâși calm Lynda.

Lui Kent îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă. Apoi se puse pe râs.

— M-ai învins, admise el. Venisem să-mi cer iertare pentru încurcătura pe care ți-am provocat-o aseară, dar văd că suntem chit. M-ai lucrat bine de tot. Clătină din cap : Și eu, care credeam că vorbești serios.

— Dar vorbesc serios, zise Lynda. Pofțiți, Jennifer o să vă ajute să alegeți o ramă pentru ochelari.

— Pentru cine ?

— Pentru dumneavoastră.

— Dar nu-mi trebuie...

— Ba da, domnule Berringer. Doar dacă nu doriți să vă doară capul de fiecare dată când citiți.

— Dar...

— Pe aici, domnule Berringer.

Soarele reapăruse în inima Lyndei. Pentru întâia dată de când Kent apăruse în viața ei, ea controla situația.

După ce-l instalează în fața mostrelor de rame și-l invită să le aleagă pe cele care-i plac, Lynda se apucă s-o caute pe Jennifer. Recepția era pustie, robotul telefonului conectat și ordinatorul stins. „Între-adevăr ! Mi-a spus că pleacă la ora unsprezece... O, asta-i un complot“, murmură ea.

Făcu cale-ntoarsă.

— Ați găsit ceva ?

Kent își puse o ramă foarte frumoasă și se privi în oglindă.

— Am s-o iau pe-asta, zise el întinzându-i-o Lyndei. Ce-ai zice să mergem să mâncăm ?

Ea hotărî să-i ignore propunerea.

— E o ramă poleită cu aur fin, observă lăsând să se înțeleagă că prețul ei era foarte ridicat.

Se îndoia că un muzician de cabaret, chiar înzetrat cum era Kent Berringer, ar câștiga mulți bani. Îi întinse o ramă mai puțin costisitoare.

— Ați încercat-o pe asta ?

— O prefer pe prima, își menținu Kent alegerea.

Ea se convinsese că n-avea rost să mai discute, când remarcă pantofii din piele fină, cămașa cusută la un croitor renumit și pantalonul făcut în mod evident perfect pe măsură. În definitiv, poate că muzicanții își câștigau existența mai bine decât credea ea. Sau poate că acesta optase să-și cheltuiască toți banii la croitor.

După ce scrisese factura, i-o întinse lui Kent și așteptă strigătul lui îngrozit la vederea sumei trecute în josul paginii. Dar Kent se mulțumi să întrebe :

— Vreți să achit azi ?

— Păi... de obicei, noi cerem un acout, bălbăi ea incapabilă să-și ascundă surprinderea. Puteți să achitați restul când veniți să vă luați ochelarii.

— Am să plătesc azi toată suma. Câștigăm astfel timp, zise Kent, scoțând un carnet de cecuri din buzunar.

— Mulțumesc.

Adresa imprimată pe cec o făcu pe Lynda să deschidă ochii mari. Reședința Waterford era un imobil pentru bogătași, nou-nouț, splendid situat pe malul râului. Ei bine, Kent Berringer nu arăta deloc a saltimbanc !

— Vă vom chema când sunt gata ochelarii. Du-rează o săptămână, îi explică ea.

Și, în timp ce-l conducea spre ieșire, avu impresia tulburătoare că povestea se va repeta : data trecută când îl însoțise pe Kent până la ușa cabinetului, el pronunțase mai întâi câteva cuvinte...

— E o zi ideală pentru un picnic, nu crezi ? observă el în același moment.

..apoi, când ea se pregătea să deschidă, o prinse în brațe.

— Ah ! țipă ea când simți cum un braț muscular îi strânge mijlocul, nu începe iar !

— Ce să încep iar ?

— Știi tu foarte bine ce. Bună ziua, domnule Berringer.

— Întotdeauna ești atât de aridă cu pacienții ?
întrebă Kent rezemându-se neglijent cu spatele de ușa.

Ea îl fulgeră din priviri.

— Numai cu dumneavoastră. Nu-mi plac oamenii din specia dumneavoastră, domnule Berringer.

— A, da ?

Kent, îi dădu drumul. Ea se retrase cu mare grabă.

— Din ce specie crezi că sunt eu, dr. Fisher ?

— Nu... nu știu. Sau mai degrabă da, o știu destul de bine, bolborosi ea luând distanță.

— Nu știi mai nimic despre mine, dar deja iubești puținul pe care-l cunoști.

— Nu.

— Ba da, ripostă el desființând din câțiva pași nonșalanți spațiul care-i despărțea.

Acum el era atât de aproape de ea, încât Lynda îi simțea răsuflarea pe obraz. Cu privirea lui albastră, o pătrundea până în străfundurile sufletului.

— Trezesc o parte din tine pe care te temi s-o lași liberă, urmă el cu vocea suavă. Într-o zi, am să știu de ce.

Lynda își umezi buzele uscate. Trupul ei tindea în întregime către Kent, dar ea făcea tot ce putea ca să reziste.

— N-ai să ai niciodată ocazia, șopti.

— Niciodată nu trebuie să spui niciodată...

CAPITOLUL 4

Kent urca iarăși strada fluierând ușor. Legăna un coș de răchită pe braț și contempla cerul azuriu mărginit cu nori ca de bumbac. Era o zi frumoasă. Perfectă pentru ce avea el în cap.

La magazin, în timp ce cumpăra delicatețe, tăcămurile și coșul, își amintise de un colțișor drăguț aproape de râu, unde iarba era moale și fragedă.

Mai rămânea de făcut lucrul cel mai dificil : să convingă o anumite femeie să-l urmeze. Lynda Fisher îl făcuse să înțeleagă clar că el era ultimul om cu care ar avea chef să iasă. Atunci de ce insista el ?

— Fiindcă avem de reglat niște conturi, dragă mea, spuse el cu voce tare căutându-și în buzunare cheile de la mașină. Nici tu, nici eu n-am fost sinceri și e timpul să jucăm cu cărțile pe masă.

În trecut, și alte femei își făuriseră o părere falsă despre el, dar el nu-și dăduse osteneala să le deschidă ochii, preferând să le lase să-l descopere singure pe adevăratul Kent Beiringer. De ce atunci ținea neapărat s-o scutească de eroare pe Lynda ? De fapt, îmbunătățirea propriei reputații nu era în mod sigur motivul care-l împingea s-o revadă pe adorabila oculistă.

În timp ce puneă coșul în portbagajul mașinii, Kent se strădui să analizeze situația. Prudența îi dicta s-o uite pe Lynda Fisher. Dar el nu fusese niciodată foarte prudent. Și această femeie greu de cucerit constituia o provocare irezistibilă.

De altfel, socotind temeinic, franchețea totală poate că nu era cea mai bună tactică, cel puțin nu

încă. Lynda Fisher era fermecătoare, dar plină de prejudecăți : credea că ea e cuminte, iar el extravagant. O să-și prelungească înșelătoria, o să continue să facă pe saxofonistul și să caute să transforme în țândări certitudinile stupide ale femeii. Ca să-i demonstreze că făptura care somnolează în ea are nevoie de omul pe care ei i se pare că-l vede în el. Un om „din specia lui“.

Încântat de această hotărâre, cu un zâmbet larg pe buze, Kent intră în imobilul doctoriței Fisher. Dar, când ridică mâna să sune la ușa cabinetului, simți o îndoială insinuându-se în el : nu cumva căuta doar să răspundă unei provocări ?

Haide, nu mai era momentul pentru întrebări. Cu un gest ferm, apăsă pe sonerie.

*

* *

Kent deschise portiera și se înclină ceremonios.
— Doamnă, umila mea mașinuță vă așteaptă.

Lynda studie cu uimire cupeul strălucitor, roșu-aprins. Fără să cunoască mare lucru despre mașini, știa să identifice un Ferrari.

Hotărât lucru, Kent Berringer era o enigmă. Hainele elegante, adresa prestigioasă... și acum trăsură asta de lux. Un muzicant și strip-teaseur de ocazie nu-și putea permite un asemenea stil de viață. Trebuia să mai aibă și alte surse de venituri, care în mod sigur nu puteau fi dezvăluite.

Lynda ezită. Încă mai avea posibilitatea să dea înapoi. Se putea prefăca că-și amintește de o obligație de care uitase, sau putea chiar să fugă înapoi în cabinet, încuind ușa pe dinăuntru de două ori.

— Lasă-mă să te ajut. Ca să ții în bijuteria asta îți trebuie un oarecare exercițiu.

Ea murmură o mulțumire vagă și se instalează în scaunul adânc de piele. La urma urmei, putea foarte bine să-și permită o mică plimbare. Era prima și probabil ultima oară când urca într-un Ferrari.

Trecându-și o mână timidă pe pielea scaunului, pricepu atracția pe care o reprezenta o astfel de mașină pentru numeroși bărbați. Pentru cei care aveau atâția bani încât nu știau ce să mai facă cu ei. Sau pentru cei care-și aruncau banii închipuindu-și că ei cad din cer. Ca tatăl ei...

Amintirea aceasta îi știrbi buna-dispoziție. „N-ar fi trebuit niciodată să mă las convinsă“, își spuse ea punându-și centura de siguranță. Ce căuta ea alături de un iresponsabil care-și completa agonișile de muzicant exercitând activități imorale? Și nici nu îndrăzni să-și imagineze ce grozăvii va fi făcut ca să-și poată permite o mașină atât de luxoasă.

Totuși, oricât de „morală“, de medic și de oftalmolog licențiat ar fi fost, Lynda cam trebuia să se plece în fața evidenței : era sensibilă la șarmul lui Kent Berringer, muzicant și strip-teaseur. Când el venise s-o caute, ea fusese chiar bucuroasă să-l revadă. „Dacă ai avea cât de puțin bun-simț, ai ignora ochii ăștia albaștri minunați, surâsul ăsta de yastator și corpul ăsta de atlet. Ai coborî imediat din mașina asta de play-boy.“

Kent citea pe fața Lyndei ca într-o carte. Ea regreta că a acceptat să-l urmeze. Și, dacă i-ar fi dat ocazia, ea ar fi fugit să se baricadeze în birou.

La primul stop, el împunse cu degetul către cerul înșorit.

— Privește ce-ai fi pierdut dacă ai fi rămas închisă în birou toată după-amiaza.

O sirenă de alarmă începu să urle în capul Lyndei.

— Am acceptat să iau masa cu tine, atât, preciză ea.

— Ai acceptat un picnic. Cine-a pomenit vreodată picnic care să dureze mai puțin de patru ore?

— Oamenii care au treabă, replică Lynda, sperând să se arate suficient de dezagreabilă pentru ca trântorul ăsta s-o ducă înapoi la cabinetul ei și

să se hotărască s-o uite. N-avea timp pentru un bărbat în viața ei. Mai ales pentru asta.

— Treabă ? făcu el pe ecoul.

Fața lui Kent se întunecase, tonul îi devenise glacial.

— Da, treabă importantă, repetă ea cu fermitate. Unele persoane nu-și pot permite să chiulească de câte ori le vine lor bine. Ele trebuie să muncească din greu ca să câștige bani.

Kent izbucni n răs. Ea continua să-l judece greșit, dar asta era exact ceea ce voia el.

— După tine, eu nici nu știu ce-nseamnă să muncești din greu ?

— Ba presupun că da, admise ea cu jumătate de gură. În felul tău...

Probabil că el trăsesese tare ca să devină un muzician atât de bun. În schimb, însă, era așa de greu să te dezbraci în public ?

Lynda reflectă o clipă. Pentru ea așa ceva ar fi fost imposibil.

— Tu nu te distrezi niciodată ? reluă însoțitorul ei.

— Las asta în seama copiilor.

„Și a anumitor adulți care refuză să se maturizeze“, isprăvi ea în gând cu o strângere de inimă.

Ca și Kent Berringer, tatăl ei fusese seducător și șarmant. Orice scuză era bună ca să nu muncească și să fugă de responsabilități. O zi frumoasă de vară constituia o tentație irezistibilă, și conta prea puțin dacă absența de la lucru implica o scădere a salariului ori chiar pierderea slujbei. În închipuirea lui Gerald Fischer banii proveneau dintr-un izvor nesecat, iar familia sa urma să aibă totdeauna un acoperiș deasupra capului și ceva de mâncare și de îmbrăcat.

Kent pricepu că era mai bine să schimbe subiectul. În ajun, după ce obținuse unele mărturisiri de la soră-sa, culesese câteva informații despre Lynda. Aceasta trăia cu sora ei mai mică, divorțată, și cu cele două nepoțele. După moartea părinților,

ea își crescuse sora. O atât de apăsătoare răspundere, la o vârstă atât de fragedă, putea explica îndârjirea cu care muncea Lynda. Totuși, Kent ghicea o durere și mai profundă, ascunsă adânc.

Dar, înainte de a se apleca asupra trecutului acestei femei, avea de rezolvat o problemă imediată : să restabilească o aparență de veridicitate.

— Sora ta o cunoaște pe a mea, zise el brusc, angajându-se pe drumul care se întindea de-a lungul râului.

— Ai o soră ?

Întrebarea îl făcu să râdă.

— Până și un derbedeu ca mine poate avea o soră, și chiar și o familie. Veri, mătuși, unchi, mamă. Un clan foarte respectabil. Theresa și eu suntem singurele oi râioase.

— Dar ea ce-a făcut ca să merite calificativul ăsta ? întrebă Lynda care nu prea știa de ce însoțitorul ei era un paria printre ai săi.

— Și-a creat propria ei societate. E o femeie de afaceri redutabilă.

Lynda întoarse o privire surprinsă către Kent.

— Nu văd ce e rău în faptul că ai reușit în afaceri. Ridică din sprâncene : Doar dacă... Activitatea societății e legală ?

O familie care se respectă avea, poate, motive întemeiate să condamne ocupația Theresei. Nu-i rămânea decât să afle ce făcea fratele ei ca să-și câștige existența.

— Absolut legală, răspunse Kent trăgând mașina la umbra unei sălcii. M-am asigurat de asta.

— Tu ?

— Da, *eu*. Chiar dacă-ți vine greu să crezi, te asigur că sunt un cetățean care respectă legile și că mă bucur de o oarecare stimă în mediul juridic.

Rățiunea îi striga Lyndei să nu creadă nici un cuvânt, dar privirea albastră și limpede ținută într-a ei îi inspira încredere. Examinarea ochilor era doar meseria ei, și ea știa să judece o persoană

după priviri. Kent nu mințea, era sigură de asta. Dar cum putea fi el stimat... în mediul juridic ?

Își uită însă întrebările când o învălui oceanul călduros al privirii albastre. Cu fiecare inspirație, se îmbăta de parfumul lui Kent și se simțea atrasă înspre pieptul lui primitiv. Gura senzuală era atât de aproape încât îi simțea răsuflarea caldută. Cât despre brațul întins prin spatele ei, acesta părea că nu așteaptă decât o invitație din partea ei ca s-o cuprindă.

Kent văzu cum ochii îrsotitoarei lui se tulbură de emoție, și cum buzele roșii i se întredeschid. Atunci, cu un gest eroic, să înfundă la loc în scaunul lui și își încleștă mâinile pe volan.

— Eu nu sunt un angajat al firmei Cadeaux Folies, mărturisi el dintr-o suflare. Ciurma de sorămea m-a șantajat ca să mă forțeze să întruchipez personajul ăla stupid de strip-teaseur și mi-a dat adresa ta. Restul îl știi. M-am descurcat cum am putut.

Aflată încă sub efectul fluidului vrăjit care aproape că o aruncase în brațele lui Kent pentru a-i cere un sărut, Lyndei îi trebuiră mai multe secunde ca să priceapă ceea ce auzise.

— Deci asta nu e a doua meserie a ta ?

Kent clătină din cap :

— Ziua de ieri a marcat începutul și sfârșitul carierei mele de strip-teaseur.

— Domnul fie lăudat ! izbucni Lynda.

El zâmbi.

— Eram așa de slab ?

— Nu, erai fantastic.

Surprinzând licărirea malițioasă care juca în ochii albaștri, Lynda roși.

— În fine... vreau să spun... erai... convingător. Apoi, ca și cum i-ar fi venit greu să creadă în norocul ei, adaugă : Tu... nu ești strip-teaseur de adevăratelea ?

— Nu. Reputația ta nu va avea de suferit din cauza companiei mele. Eu sunt foarte respectabil.

— Mai faci și altceva în afară de cântatul la sax într-un grup de jazz ?

Lynda se prinse prea târziu că el tocmai îi dăduse de înțeles că a fi muzicant nu însemna a nu fi respectabil. Rușinată, deschise gura să se scuze.

— Nu-i nimic, i-o reteză Kent pe un ton obosit. Mi s-a mai spus asta. Vino, hai să mâncăm.

Înconjură mașina și își ajută pasagera să coboare. Apoi luă coșul și o pătură din portbagaj și se îndreptă către întinderea înverzită ce mărginea râul.

— Să revenim la soră-mea, zise el întinzând pătura la umbra unui copac. Theresa s-a împrietenit cu Suzanne la veterinarul la care lucrează sora ta. Când Suzanne a vrut să-ți facă un cadou de ziua ta, i-a cerut sfatul soră-mi.

— Această... ! strigă Lynda. Știam eu că ea era ! Am s-o... Curiozitatea îi învinsese, totuși, indignarea : Cum de-a reușit soră-ta să te oblige să faci așa ceva ?

După ce umplu paharele, Kent puse sticla de vin înapoi în frapieră, la gheață :

— M-a luat prin surprindere, spuse el nu tocmai dornic să revină asupra scurtei sale treceri pe la Chippendale. Îi întinse Lyndei o farfurie plină cu gustări și urmă : În loc să-ți trimită o felicitare cu muzicuță, un mănunchi de baloane, o prăjitură uriașă sau vreo altă specialitate a firmei Cadeaux Folies, ele au ales strip-tease-ul și pe mine ca dansator. Ca să fie sigure că noi doi ne vom întâlni.

Lynda emise un sunet dezaprobator în timp ce mușca dintr-un corn cu brânză.

— Există și moduri mai convenționale de a-i prezenta pe bărbați.

— Ai fi acceptat o invitație ?

Ea ridică din umeri.

— Probabil nu. N-am timp. Dar tu ?

— La fel. Surorile noastre știau asta.

— Și aseară, la Trafalgar Square ? Tot un complot a fost ?

Kent tresări. Nu putea să învinuiască pe nimeni pentru ceea ce se petrecuse la restaurant. Pentru sărutul năvalnic cu care o gratificase pe Lynda, el era singurul răspunzător.

— M-am comportat într-o manieră impertinentă. Te rog să mă ierți. Putem s-o luăm de la zero ?

Lynda privi cu neîncredere mâna pe care i-o întinse el.

— Îți ceri iertare pentru toate ?

El îi adresează un surâs luminos, care o atinse drept în inimă.

— Pentru toate. Mai puțin pentru că te-am sărutat, zise el fără rușine cu ochii râzând.

Ea îl ținti cu privirea câteva secunde. În realitate, nici ea nu regreta sărutul acela. Era încurcată, poate puțin speriată, dar nu dezolată.

— Îți accept scuzele.

Își așează mâna în palma lui largă și fremătă simțind o căldură dulce care îi invadea trupul.

El nu era făcut pentru ea. Faptul că nu era strip-teaseur nu schimba nimic. Era prea dezinvolt, prea frivol. Cu toate acestea, ea era atrasă de el ca fluturile de lumânare.

„Atracție sinucigașă !“ o dojeni rațiunea.

Kent duse încet la buze mâna femeii și-i sărută pielea fină, la încheietura mâinii. Timp de câteva secunde electrizante, Lynda uită unde se aflau. Nu-l vedea decât pe Kent, bărbatul cu ochi de culoarea oceanului și cu zâmbet încântător.

Zgomotul unei bărei cu motor împrăștie farmecul. Kent întinse mâna după sticla cu vin.

— Hai să toastăm. Umplu paharele : Pentru noi. Pentru un nou început.

Lynda bău o înghițitură. Vin ! Și ea, care se jurase chiar în acea dimineață că n-o să mai bea nici un strop de alcool ! Puse repede paharul înapoi.

— Ceva nu-i în ordine ?

— Nu... vreau să zic, da. În fine, nu chiar.

Își mușcă buzele, apoi reluă : Azi-dimineată am hotărât să nu mai beau șampanie, și sunt deja la la doilea pahar de vin, deși n-au trecut decât... își privi ceasul : Dumnezeu ! E deja ora trei !

— Cea mai potrivită oră, replică Kent lungindu-se pe pătură. Nu sunt bune în pahar, deci asta nu-i șampanie, așadar legământul tău e respectat.

— Cu bune sau fără bune, vinul rămâne vin și efectul e același, bombăni Lynda.

Își încălță pantofii pe care-i abandonase cu neglijență la rădăcina copacului, apoi se apucă să strângă resturile mesei.

— Ce faci ? întrebă Kent alene.

— Trebuie să mă întorc la cabinet și, cu cât vom strânge mai iute, cu atât voi putea pleca mai repede.

— Dar încă n-am luat desertul.

— Nu-l mai vreau.

— Ce-ai zice de o înghețată de fistic ?

Aroma ei preferată ! Trebuie să-și lingă buzele de poftă... apoi reveni la ordine :

— Nu văd nici urmă de înghețată prin coș, zise ea aranjând înăuntru ultima farfurie. Uite, totul e gata.

Kent luă coșul. Dar nu făcu decât să-l așeze lângă pătură înainte de a se lungi la loc.

— Profită de soare, porunci el. Mai avem câteva ore până la începerea concertului de diseară.

— Diseară ? Dar nu pot...

Kent închise ochii.

— Nici nu trebuie să te schimbi. Ești încântătoare așa. Ți place muzica ?

— Da, dar...

— Cu atât mai bine. Aveți nevoie de odihnă ca să ștergeți cearcănele astea de sub frumoșii dumneavoastră ochi, dr. Fisher. Kent întinse un braț : Vă ofer umărul meu, se pare că e foarte confortabil.

CAPITOLUL 5

Să asişti la un concert sub cerul înstelat era divin, cu condiția să găsești o poziție confortabilă. De zece minute, Lynda încerca să ignore cârceii de la picioare și furnicăturile ce-i înțepeneau mâna. Arcuindu-și mijlocul, se întinse ca să-și mai dezmorească spatele.

— Mai poți profita de umărul meu.

Afișând un aer semeț, Lynda întoarse capul într-o parte. Știa însă prea bine cât de confortabil putea fi acel umăr, deoarece dormitase toată după-amiaza la căldura lui dulce. Temându-se să nu-l trezească pe Kent, se gândea să-i telefoneze soră-si și să-i ceară să vină s-o ia. Dar renunțase. Nu era nici o cabină telefonică prin preajmă și, mai ales, nu se simțea în stare să explice cum ajunsese să meargă la picnic cu Kent Berringer. Suzanne ar fi crezut că manevrele ei reușiseră, deși nici pe departe nu era așa! De altfel, masa asta o să marcheze sfârșitul scurtei lor relații.

Îl fulgerase cu privirea pe omul care dormea în tihnă ce repeta în gând o muștrare plicticoasă pentru soră-sa. Apoi, ca să-și omoare timpul își isprăvisese paharul de vin și se simțea invadată de o dulce toropeală. Atunci se întinșese cu prudență pe o margine a păturii, ca să se odihnească doar câteva minute.

Niște buze calde sărutându-i fruntea o trezișeră la sfârșitul după-amiezii. Deschizând cu greutate un ochi, își dăduse seama că era ghemuită în brațele lui Kent.

— Bună seara, spusese el cu un zâmbet destinat să înmoaie și cea mai tare dintre inimi. Ți-e bine ?

Deși destinsă și încântată, ea se simțise obligată să-i ceară socoteală lui Kent pentru orele de lucru pe care le pierduse. Totuși, după ce văzuse expoziția de artizanat și gustase dulciuri în tot felul de dughene, se surprinsese că se amuza grozav. Era atât de bine să meargă mână în mână, fără nici o grijă, cu acest om seducător care știa atât de bine s-o facă să râdă !

Din nou, frântă de oboseală, își masă picioarele, mâinile și ceafa. Să se sprijine din nou de Kent ar fi o fericire. Și de ce-ar risca o contracție musculară ? Încet, se apropie de Kent.

— E al doilea lucru rațional pe care l-ai face azi, îi șopti el la ureche O ajută să se așeze lângă el, cuprinzând-o cu brațele de jur-împrejur : ...după hotărârea de a-ți petrece ziua cu mine.

— Că mi-am pierdut sâmbăta ? Asta numești tu lucru rațional ?

— Absolut. Unele studii au demonstrat că odihna și relaxarea ameliorează productivitatea.

Bătăile regulate ale inimii lui Kent, brațele lui reconfortante în jurul ei o făceau să se simtă prețuită și protejată. Era ciudat de agreabil să se încreadă în cineva, să depindă de altcineva.

— Știu despre ce vorbesc, urmă el atingând cu un sărut tâmpla femeii. Sunt specialist.

— În odihnă și relaxare, sau în productivitate ?

Buzele calde ale lui Kent îi căutau acum obrazul și Lynda respiră ceva mai greu.

— În amândouă, murmură Kent urmărind cu vârful limbii conturul sidefiu al urechii.

Făcând un efort disperat să scape de senzațiile tulburătoare ce stârneau în ea delicioase dezmiertări, Lynda întoarse capul. Se pomeni imediat prizoniera unei priviri albastre voalate de dorință...

— Te rog, spuse ea într-un suflet, fără să știe prea bine dacă-l ruga pe Kent să stea cuminte sau s-o sărute.

— Lynda...

Sărutul lor eliberă vulcanul ce mocnea în Lynda dar, împotriva oricărei așteptări, când dădu să se abandoneze în brațele însoțitorului ei, acesta se redresă și apăsă un deget moale pe buzele tremurânde.

— Mai târziu, promise el. Sărutările dumneavoastră sunt prea periculoase, domnișoară.

Lynda roși, rușinată că uitase așa de ușor orice conveniență. Ar fi vrut să fie la mii de kilometri de Kent Berringer. Deși dezvăluirile tovarășului ei îi potoliseră întrucâtva neliniștile, el încarna încă ceea ce ea refuza la un bărbat. Desigur, îi aprecia compania, dar nu voia ca asta să devină obișnuință. Și nu voia nici ca niște amintiri răscolitoare s-o țină trează noapte de noapte.

Vru să se desprindă din gingașa gogoasă de mătase închipuită de brațele musculoase, dar Kent o împiedică.

— Destinde-te și ascultă muzica. Încetează să te mai temi de ce ni se întâmplă.

— Nu ni se întâmplă nimic, protestă ea.

Kent surâse.

— Dacă sărutul ăsta a fost „nimic“, zise el cu veselie, mă grăbesc să aflu ce numești tu „ceva“.

— Riști să aștepți multă vreme, declară ea cât putu de ferm.

Și îndată, furioasă că trebuia să admită că Kent și ea formau o combinație explozivă, decise să se țină pe viitor la distanță și să-și reia în mâini frâiele propriei existențe. „De mâine!“.

Însă pentru moment, în timp ce concertul continua, putea să-și mai permită câteva clipe lipsite de griji...

Ravel era ultimul compozitor din program. Lynda închise ochii și lăsă muzica să năvălească peste ea asemeni unui val binefăcător.

Reacția femeii îl încântă pe Kent, confirmându-i teoria sa despre dr. Fisher : pasiunea cu care tânăra asta reacționa la sărutări, și acum la muzică, îi

dovedea că ținea în brațe femeia cea mai senzuală pe care o cunoscuse vreodată. Trupul ei suplu și calduș ondula lângă el în ritmul muzicii, și el oftă de mulțumire.

Asta fu însă o greșeală...

Oftatul o avertiză imediat pe Lynda. Ea își dădu seama că se joacă cu focul. Se eliberă din strânsoare, își luă geanta și folosi primul pretext ce-i veni în minte :

— E târziu și mi-ar plăcea să evităm blocajele de circulație.

Farmecul se rupsese...

*

*

*

Rulând către cabinetul Lyndeii, schimbară câteva glume, dar cea mai mare parte a timpului rămaseră absorbiți fiecare de gândurile lui. Pentru Kent, ziua asta fusese un minunat preludiu și el era cu atât mai satisfăcut cu cât Lynda — era evident — cunoscuse aceeași plăcere ca și el. „Jack Trompette e exact omul care-ți trebuie, domnișoară !“

O clipă mai târziu, când opriră lângă mașina Lyndeii, Kent speră la un sărut de noapte-bună.

— Eu însoțesc întotdeauna o doamnă până acasă la ea, îi explică el ajutând-o să coboare din Ferrari. Sau, eventual, până la mașina ei.

— E inutil.

— Se poate, însă mama a încercat să facă din mine un gentleman.

— Și a reușit ? glumi Lynda deschizând portiera automobilului său.

— Destul ca să înțeleg că principiile pe care ea mi le-a insuflat m-ar avantaja în unele situații... ca asta de acum.

— Și, cu repeziciunea fulgerului, Kent o în-lănțui pe Lynda cu brațele.

O voce slabă încercă să protesteze în ea, dar gura flămândă ce pusese stăpânire pe buzele ei o

făcu să uite orice gând coerent. Primi sărutarea cu înfocare și suspină de plăcere când simți că Kent capătă curaj.

În chip firesc, își înnodă brațele în jurul gâtului tovarășului ei și se arată rând pe rând îndrăneată și pasionată, dulce și senzuală, primind tot atât pe cât dăruia.

Dulceața sânilor lipiți de torsul lui, șoldurile rotunde care-l presau îl puseră imediat pe jar pe Kent.

— Dumnezeu! Îți ascunzi bine jocul, șopti el încântat și totodată deconcertat de violența emoțiilor care se frământau în el. Niciodată n-aș fi zis că te poți aprinde așa când te sărută un bărbat.

Lynda se dădu înapoi ca și cum ar fi palmuit-o. Privirea ei căpruie, umbrită de pasiune cu câteva clipe mai înainte, semăna acum cu cea a unui animal rănit.

— Crezi ce vrei, domnule Berringer, scăpă ea cu răceală.

Cu aceasta, urcă în mașina ei, trânti portiera din toate puterile, o încuie bine și se îndepărtă în mare viteză, într-un vuiet de motor.

*

* *

„Proasto ! Proasto !“ În timp ce mergea cu mașina, se drăcuia pe ea însăși, blestemându-se și blestemându-l pe Kent la fiecare viraj. De ce se înfierbânta așa când o atingea el ? De ce îi sărea inima când li se încrucișau privirile ? Un bărbat care nici măcar nu era genul ei ! Un bătăran pentru care n-avea nici o simpatie !

Trecu fără să oprească prin fața casei de culoare bej, cu obloane albastre, care adăpostea mica ei familie. Nu era încă miezul nopții și Suzanne putea fi încă prin salon : Lynda n-avea dispoziția

necesară ca s-o înfrunte pe soră-sa. În consecință, o luă pe bulevardul de la periferie și îl parcurse în mare viteză, fără nici o prudență. Două ore mai târziu era în sfârșit pregătită să meargă acasă.

Când gara mașina pe alee, se puse pe un râs amar. Lynda Fisher, medicul oftalmolog veșnic serios, care putea să-și numere fliturile pe degetele unei singure mâini, se prefăcea într-o femeie senzuală și lipsită de pudoare de fiecare dată când Kent Berringer o lua în brațe.

— Cine-ar fi crezut ? se întreabă ea cu voce tare.

În mod sigur nu cei care încercaseră s-o curteze în ultimii ani ! Nu că s-ar fi arătat ostilă față de bărbați. Pur și simplu, cam uitase de ei... Studiile, profesia nu-i lăsaseră deloc răgaz pentru cuceriri și distracții.

— Sărutul cu Kent Beringer îmi împropățează memoria..., murmură ea intrând în casă pe ușa de la bucătărie.

Numai ce-și aminti de brațele musculoase în jurul ei și de buzele autoritare care știau să devină atât de dezmierdătoare că și începu să tremure de dorință.

Intră în camera ei cu pași ca de lup și se culcă. Somnul nu veni mai lesne decât în noaptea trecută. Corpul ei vibra de pasiune nepotolită, cerșind fermecata beție pe care i-o promisese privirile de culoarea safirului. Dar... obrazii îi luau foc la amintirea vorbelor lui Kent : *Îți ascunzi bine jocul...* Vrusese cu bună știință să se arate jignitor, să facă niște insinuări lipsite de bună-creștere ? Copleșită de emoții contradictorii, Lynda se ghemui sub pătură și dădu frâu liber lacrimilor.

*

* *

Mai vreau tartine ! ceru Maureen.

— Zi cuvântul magic, aminti Ariel, mândră de înțelepciunea ei de soră mai mare.

— Te rog, mătușă Lyndy.

Lynda surâse fețișoarei îndreptate spre ea.

— Imediat, copilaș, răspunse punând o felie de pâine în farfuria nepoatei.

Ea supraveghea micul dejur în vreme ce Suzanne făcea duș.

— Nu sunt copilaș, prtestă Maureen. Sunt fată mare. O să merg la școală, ca Ariel.

— Tu mergi la creșă, o corectă soră-sa. Asta-i o școală pentru bebeluși. Eu merg la școală, la Windomore.

— Tu mergi la grădiniță. Aia e clasa bebelușilor în școala cea mare, îi replică Maureen.

— Eu nu sunt bebeluș !

— Nici eu !

— Destul ! le-o reteză Lynda. Nu sunteți bebeluși nici una nici cealaltă. Sunteți două fete mari care ar face mai bine să se grăbească, astfel vor întârzia la slujba de la biserică.

Cu mândria salvată, cele două fetițe isprăviră micul dejun și arbitru putu să se așeze. Ochii îi erau roșii de oboseală, capul dureros și trupul amorf. Și, ce era mai rău, gândul îi fugea fără încetare la bărbatul care o făcuse să petreacă o noapte așa de cumplită.

În vreme ce mesteca distrată o îmbucătură de costiță, întinse o mână spre ceașca de cafea. Maureen o readuse la realitate.

— O să mai avem alți copii mici în casă ?

— Trebuie un tătic ca să faci copii, îi aminti Ariel. Noi n-avem decât mămici.

— Mătușă Lyndy nu-i mămică. E oft... Ce ești tu, mătușă Lyndy ?

— Oftalmolog, dragă. Adică medic pentru ochi.

— Poți să fi oft... oftal... olog și mămică în același timp ?

— Da, cred că da, murmură Lynda.

Dorind să pună capăt conversației, se ridică și începu să strângă masa.

— Ai vrea să fii mămică ? insistă Maureen.

Lynda puse farfuriile în ciuveta de vase și le clăti.

— Într-o zi, spuse cu jumătate de gură.

— Curând ? întrebă Suzanne din cadrul ușii.

Își plecă ochii și o văzu pe Maureen care o fixa cu o expresie de mirare gravă.

— Nu, i-o întoarse Lynda, glacială dintr-o dată.

— Nu fi tristă, mătușă Lyndy. Ariel și cu mine o să te ajutăm să găsești un tătic ca să ai bebeluși.

— Hm... mulțumesc, draguță, nu-i nevoie.

— De ce ? interveni Suzanne cu o lucire malițioasă în ochi. Ai găsit deja vreunul ?

— Anumite persoane ar face bine să-și vadă de treburile lor, replică Lynda. Haidem, fetelor, să terminăm de strâns. Slujba începe într-o jumătate de oră. Și, printre dinți, adăugă la adresa soră-si : Mă voi ocupa eu de tine mai târziu.

CAPITOLUL 6

— Hai, Lynda, insistă Suzanne câteva ore mai târziu, recunoaște că te-ai distrat ieri.

Lynda avea un chef nebun să arunce în capul soră-si farfuria pe care o ștergea, ca s-o facă să-i dispară zâmbetul complice. Rațiunea o împiedică însă, așa că se descărcă frecând din toate puterile tigaia pe care o utilizaseră pentru tradiționala friptură la cuptor de duminică. Își mușca degetele pentru că aseară o sunase pe Suzanne ca s-o avertizeze că nu vine la cină. Soră-sa avusese astfel timp din belșug să dea frâu liber imaginației și, acum, Lynda trebuia să suporte un adevărat interogatoriu.

— Ți-ai petrecut toată ziua cu Apollo ăla, îi aminti Suzanne. Cred că te-ai distrat, altfel nu te-ai fi întors acasă la două dimineața.

Lynda era pe punctul de a exploda. Nu era genul ei să se lase antrenată în scandaluri, însă de două zile nu mai era ea însăși, cea de până atunci. Femeia responsabilă devenise vulnerabilă.

Dovada era chiar această conversație. Lucrurile nu mergeau deloc cum ar fi trebuit. Când nepoțelele ieșiseră în grădină, Lynda decisese să treacă la ofensivă și să-i spună soră-si tot ce credea despre complotul ei de pețitoare. În loc să fie așa, Suzanne era cea care preluase conducerea operațiunilor și care o sâcâia ca să afle mănunte de la picnicul din `ajun.

— De acord, am petrecut o zi frumoasă, admise Lynda. Am fost la iarbă verde, am vizitat expoziția de artizanat și am asistat la un concert în aer liber. Dar s-a terminat, n-am să-l mai întâlnesc.

Suzanne o privi stupefiată.

— Ce te-a apucat ?

— Nimic, țipă Lynda. Pot, totuși, să-mi petrec o zi cu cineva fără ca asta să însemne nimic altceva decât un moment agreabil.

— Bineînțeles, o luă peste picior Suzanne. Pariez că el a trebuit să te tragă de păr ca să te scoată din temnița aia a ta.

— Aia nu-i temniță. Eu îmi iubesc munca.

— Asta-i tot ce iubești, i-o întoarse Suzanne inciudată, aruncând cârpa de praf.

— E fals și tu știi asta.

Lynda se ștergea pe mâini. Gesturile sacadate îi trădau confuzia.

— Scuză-mă, am fost nedreaptă, zise Suzanne. Știu că tu ne iubești, dar nu te mai vedem aproape deloc. Cabinetul ăla e prea important pentru o singură persoană, de asta te-a și luat dr. Kelsey ca asociată. Nu te-ai gândit să ceri ajutorul altui practician până se întoarce dr. Kelsey la slujbă ?

— Ba da, oftă Lynda apucând cârpa de praf. Dar banii pe care-i câștig acum în plus mi-au permis să achit bursa anticipată din timpul facultății.

Sprijinită cu spatele de bufet, Suzanne clătină din cap.

— Trebuie s-o lași ceva mai domol, altfel într-o zi ai să te trezești realizând că ai trecut pe lângă viață.

— Și ca să evit așa ceva ai decis tu să-mi pigmentezi cumva existența ? întrebă Lynda, sarcastică. Își încrucișă brațele : Te-ai gândit vreodată că poate eram fericită așa cum eram ?

— Crezi asta ?

— Da.

„Cel puțin, așa era până te-ai amestecat tu“, adăugă Lynda în gând.

— Vă am pe voi, pe tine și pe fetițe. Am o me-serie pe care o iubesc.

Privi bucătăria căsuței lor, pe care cu multă mândrie o înzestraseră cu cele necesare, cumpărate pe credit, după un an de practicare a profesiei.

— ...și casa asta, urmă ea. N-am nevoie de nimic altceva.

— Și dacă n-am fi eu și fetele ?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Lynda. Ea avea doisprezece ani și Suzanne numai șase când murise mama lor. Tatăl rămăsese cu ele încă opt ani, dar, în numeroase privințe, el era mai mult copil decât părinte, și Lynda își crescuse sora. Niciodată nu luase în calcul posibilitatea de a înceta să vegheze asupra ei.

— De ce-mi pui chestiunea asta ? întrebă când își reveni din surpriză.

Cu o voce foarte înceată Suzanne îi aminti :

— În curând o să-mi obțin și eu diploma. Patronul meu o să-mi mărească salariul și voi avea mijloace să închiriez un apartament.

— Dar aici ești la tine acasă, susținu Lynda.

Cu aceeași obstinație, Suzanne replică :

— Nu, *la tine*. Îți sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru noi de când ne-a părăsit Rick, dar acum trebuie să mă descurc singură. Am douăzeci și patru de ani, nu pot să depind de sora mea toată viața.

— Nu depinzi de mine, protestă Lynda. Noi formăm o familie.

— Copii ajunși mari trebuie să-și facă cuibul lor.

— Când sunt pregătiți pentru asta. Și tu nu ești.

Maureen și Ariel irupseră în bucătărie, întrerupând schimbul furtunos de replici. Două secunde mai târziu, sună clopoțelul de la ușa de intrare. Lăsând-o pe Suzanne să se ocupe de fete, Lynda se îndreptă spre intrare.

Încă sub imperiul emoției, deschise ușa fără să-și mai dea osteneala să vadă cine așteaptă afară. Descoperindu-l pe Kent Berringer în fața ei, puțin

lipsi să nu-i închidă ușa în nas, dar se reținu văzând că-l însoțea o tânără încântătoare.

Judecând după asemănarea dintre cei doi, fata trebuia să fie Theresa, soră-sa. Tânăra își freca mâinile, vizibil stingherită.

Fără nici un cuvânt amabil, Lynda îi scrută în tăcere. În cele din urmă, Kent făcu prezentările.

— M-am gândit că ar fi drept să-ți fac cunoscută și cealaltă persoană răspunzătoare de aniversarea ta memorabilă. Punând, o mână de fier pe umărul soră-si, o împinse înăuntru și adăugă sarcastic: Sunt sigur că ți-ar plăcea să mulțumești surorii mele pentru cadoul pe care ți l-a trimis.

Ochii Lyndei aruncară fulgere ucigătoare. Răspunse pe un ton și mai mușcător:

— Mulțumesc, Theresa. Cadoul a fost... interesant.

— Mătușă Lyndy, tu nu știai ce reprezintă cadoul ăla? șopti o voce mică aproape de genunchii Lyndei.

Ea își plecă ochii și întâlni privirea solemnă a lui Maureen.

— Ba da, scumpo.

— Atunci de ce spui că a fost interesant? De obicei, mama spune așa când îi dăruiesc eu un desen și ea nu știe ce reprezintă.

Lynda pricepu că trebuie să găsească o explicație pentru a opri întrebările care o amenințau.

— Oamenii mari utilizează uneori cuvântul ăsta în sensul lui adevărat. Interesant.

— Unde e cadoul? Pot să-l văd? pretinse fetița.

Lynda nu mai știa cărui sfânt să se mai închine. În acea clipă sosi Suzanne cu Ariel. Lynda decise că se ivise visata ocazie pentru represalii.

— Suzanne, explică-le fetelor tale ce mi-ați oferit voi, prietena ta și cu tine, drept cadou la aniversarea mea.

Suzanne roși până la rădăcina părului. Necruțătoare, cele două fetite insistară să obțină un răs-

puns. Ajunsă la capătul puterilor, ea recunoscuse că Kent era cadoul.

— Domnul ăsta ?

Ariel îl arătă pe Kent cu degetul. Kent își pierdu zâmbetul încântat, percepând dispreț în glasul micuței. Lynda fu cât pe ce să aplaude.

— Dar nu poți băga pe cineva într-o cutie și să-l faci pachet, observă Maureen. Nu ăsta e cadoul.

— Să desfaci pachetul e partea cea mai plăcută a surprizei, interveni Kent.

Declarația lui provocă la cele două fete glătănări aprobatoare din cap.

— Mătușa Lyndy n-a putut să-mi desfacă ambalajul, a trebuit să mi-l desfac singur, lucru care a fost, totuși, foarte nostim ; nu, mătușă Lyndy ?

Lynda se întoarse, precipiată, către soră-sa.

— Plecăi la grădina zoologică, nu-i așa ?

Omul ăsta n-avea nici un pic de bun-simț. Chiar și Theresa părea conștientă de turnura periculoasă pe care o lua conversația și-i arunca priviri disperate fratelui ei.

Suzanne profită de ocazie.

— Haideți să vă spălați pe față și să vă puneți pantofii, fetelor. Apoi, din fundul culoarului, strigă : Theresa, ce-ai zice să ne însoțești la grădina zoologică ?

— Aș fi foarte încântată. Vin să te ajut să le pregătești pe micuțe.

Theresa dispăru ca prin farmec.

Lynda și Kent se măsurară din priviri, în tăcere. Nonșalant, Kent se rezemă cu spatele de zid.

Ea era îmbrăcată într-un șort prespălat și un tricou fără mâneci. Părul îi era strâns într-o coadă de cal simplă și câteva bucle rebele îi aureolau fruntea și fața. Era fermecătoare. El iubea această imagine nouă a eficienței dr. Fisher, imagine câtuși de puțin afectată de furia pe care i-o vedea licărind în adâncul pupilelor căprui.

Fără măcar să țină cont de asta, el își lăsă privirea să vagabondeze de la gleznele fine până la

coapsele frumos modelate. Apoi, încet, urcă spre sânii care își îndreptau vârfurile în sus sub tricoul alb de bumbac. Când privirile îi ajunseră în cele din urmă pe chipul Lyndei, întâlni cea mai ucigătoare dintre căutături.

— Nu ești mulțumită că mă revezi ? întrebă el.

Lynda se mărgini să-i arate ușa încă deschisă.

Deloc descurajat, Kent hotărî să recurgă la o altă tactică : umilința, cu un accent de onestitate.

— Ce-am zis aseară e absurd și sunt dezolat. Singura mea scuză e că mă aflu încă în stare de șoc. Eram contrariat de violența sărutului nostru.

Deși în secret încântată să descopere că nu era singura care fusese bulversată, Lynda refuză să se lase îmbunătățită.

— Nu văd decât o singură soluție la această problemă. Să ne evităm reciproc.

Kent clătină din cap cu vehemență.

— Nici vorbă. Sunt deconcertat în privința a ceea ce ne-ar putea aștepta, dar nu mi-e frică de asta.

— De ce crezi că mie mi-e frică ?

— Mă înșel. cumva ?

— Complet.

Lynda mințea cu nerușinare. Era terorizată de curentul magic care circula între Kent și ea.

— Dovedește-o. Petrece-ți ziua cu mine, îi propuse el adresându-i zâmbețul cel mai fermecător.

— Imposibil. Am câteva lucruri de făcut.

— Fără hârtoage la birou, sper. E duminică.

Lynda tresări, reamintindu-și discuția cu Suzanne. Toată lumea o vedea oare drept o femeie plicticoasă care nu se gândește decât la slujbă ? Cu un surâs de gheață, anunță :

— Trebuie să tund peluza și să tai gardul viu. Nu-mi pot permite să risipesc încă o zi distrându-mă.

Kent privi grădina din spatele lui.

— Iarba nu-i prea mare, iar gardul e încă arătos. Astea mai pot aștepta o zi-două.

— Nici Suzanne, nici eu nu vom avea timp să ne ocupăm de ele decât în următorul week-end. Până atunci, vom avea nevoie de un tractor pentru peluză !

Lăsând impresia că ar mai fi făcut așa ceva de mii de ori, Lynda se pregăti din nou să-i închidă ușa lui Kent.

— Du-te să-ți cauți altă prietenă de joacă, îi aruncă ea pe un ton superior.

El avea fizic de adult, desigur, dar nici o altă urmă de maturitate. Și, în ciuda a ceea ce-ar fi putut spune el, ea știa bine ce fel de om avea în fața ei.

Dar Kent nu era dispus să predea armele.

— De ce o lași atunci pe sora ta să iasă și să se distreze ?

Ea strânse pumnii.

— Suzanne a tuns peluza ultima dată și le-a promis fetelor ieșirea asta la grădina zoologică. Nimic n-ar putea-o împiedica să-și țină promisiunea. Asta se cheamă un angajament moral. Cu un oftat exasperat, se rezemă de ușa deschisă : Mă obosesc degeaba. Unul ca tine nu poate înțelege. Pleacă.

— Știu ce înseamnă un angajament.

— Noi suntem gata, anunță atunci Suzanne din spatele lor. Fetelor, sărutați-o pe mătușa Lyndy și spuneți-i la revedere domnului Berringer.

În timp ce se schimbau saluturile, Kent avu răgazul s-o studieze pe Lynda. Femeia părea epuizată. Era sigur că nici ea nu dormise mai mult decât el în noaptea trecută. Însă pesemne că nu doar amintirea sărutului lor era cauza acestei oboseli. Era gata să parieze că ea muncea prea mult. În loc să-și petreacă duminica tunzând peluza, ar fi trebuit să se odihnescă.

Era pe punctul de a o sfătui să angajeze un grădinar, dar o privire în jurul lui îl făcu să-și schimbe hotărârea.

Casa surorilor Fisher era decorată cu gust, dar modestă. După ceea ce-i spusese Theresa ceva mai devreme, părinții celor două surori muriseră când ele erau încă niște copii și le lăsaseră puțini bani. Și, pentru a pune capac la toate, soțul Suzannei o părăsise pe aceasta puțin după nașterea celei de-a doua fiice și Lynda intervenise, oferindu-i acesteia un cămin și, mai recent, o formație profesională.

Lynda trebuia să-și câștige viața ca oftalmolog. Totuși, date fiind împrejurările și responsabilitățile, cu siguranță că ea nu-și putea permite să plătească pe cineva s-o ajute la treburile casnice.

Kent hotărî să treacă la acțiune ca să salveze proiectul unei romantice pe care o prevăzuse pentru sfârșitul zilei.

— Dacă te ajut, ai să termini foarte repede. După asta, vom putea să ne odihnim un pic și apoi să mâncăm... să zicem pe la ora șapte ?

— Tu nu pricepi cuvântul „nu“ ?

— Nu.

* *

Era dificil să tunzi o peluză, să tai un gard viu ? Kent își pusese întrebarea asta când îi propusese Lyndei s-o ajute. Și crezuse că a găsit răspunsul : nu trebuia să fii vrăjitor pentru asta, și munca nu-i provoca teamă.

În anii cât bătuse țara cu grupul lui de jazz, învățase să gătească, să-și spele rufe și să facă curățenie. Dacă putea să dea cu aspiratorul, știa să acționeze și o mașină de tuns iarba. Iar foarfeca pentru gard viu nu era decât o foarfecă mai mare. Într-o oră, cel mult două, totul va fi gata.

Hm ! În realitate, soarele înroșea orizontul când Kent duse în stradă, în fața casei, ultimii saci cu iarbă și cu crengi. Era transpirat, o durere zvâcnindă îi sfredelea umerii și spatele. Pe lângă munca asta de sclav, squash-ul era un sport odihnitor.

După cinci ore — își privi ceasul — nu, șase ore de grădinarit, visa la un duș bun și la o ședere prelungită într-un șezlong. Cu toate astea, vederea picioarelor zvelte ale Lyndei, care se apleca să grebleze iarba cosită, îi împrăștiă oboseala ca prin farmec. Tricoul ei înmuiat de sudoare se lipea de piele, dezvăluindu-i curbele voluptuoase. Meșa aurie care îi juca pe ceafă chema parcă sărutările.

Când Lynda se îndreptă, făcând să-i țâșnească sânii sub țesătura fină a tricoului alb, Kent crezu că moare de dorință.

— Mulțumesc că m-ai ajutat, zise ea.

— A fost o plăcere. Acum, reluă el propunerea, am să merg acasă să mă schimb și revin într-o oră. E bine ?

— E perfect. Ți plac crenvurștii ?

— Crenvurștii ?

Kent avu sentimentul neplăcut că îi scapă controlul situației. În timp ce lucra, făcuse un inventar rapid al congelatorului și pivniței sale. Niște somon cu șampanie, sau un antricot Diane cu vin sauvignon... dar crenvurști ? În fine...

— Ți mulțumesc din adâncul inimii pentru ajutor, repetă tânăra.

— Am fost bucuros s-o fac. M-am distrat.

Era sincer. Ei își împărțiseră sarcinile și lucraseră cot la cot toată după-amiaza, schimbând glume sau păstrând o tăcere destinsă. Și, de-a lungul ceasurilor de muncă, el își dăduse seama că Lynda reprezenta pentru el mai mult decât o provocare. Îi aprecia umorul, vioiciunea spiritului și se simțea bine cu ea, el care era mereu în defensivă față de femei.

— Pune-ți un pantalon. Va fi doar o petrecere familială în grădiniță, îi aruncă Lynda îndreptându-se spre ușa bucătăriei. Se întoarce și-i adresează un zâmbet strălucitor : Pe curând, Kent, Suzanne și fetele se vor întoarce și ele.

Cu gura căscată, Kent privi ușa roșie închizându-se. Se lăsase prins în capcană ca un începător.

Lynda se sprijini cu spatele de ușă, cu un surâs satisfăcut ce părea să spună : „Ei ? Ce impresie îți face când ești manipulat, Superman ?“ Îl determinase pe Kent să facă contrariul a ceea ce-și propusese !

Triumfătoare, Lynda intră cu pasul ușor în baie. Kent Berringer era un om ca și ceilalți. Nu avea nici o putere vrăjită asupra ei. Dovada : petrecuseră toată după-amiaza împreună și nici măcar o singură dată nu fusese victima vreunei dorințe fulgerătoare.

Tocmai ieșea de sub duș când auzi vocile nepoatelor și surorii ei. După ce-și puse halatul de baie, merse să le întâlnească în bucătărie.

— Bună scara la toată lumea, cum a fost plimbarea ?

— Am văzut tot ce se putea vedea, răspunse Theresa lăsându-se să cadă pe un scaun.

Tânăra elegantă și sofisticată care apăruse în cadrul ușii la începutul după-amiezii era de nerecunoscut. Pete portocalii îi maculau bluza de mătase, dăre negricioase îi brăzdau taiorul făcut la o croitorie de lux. Din cocul savant construit nu rămăsese decât un soi de coadă de cal menținută de un șnur. Semăna cu o menajeră de periferie, așa cum și Kent, când plecase, avea aerul unui american de mijloc.

Grea zi pentru Berringeri ! constată Lynda. Să bați în lung și-n lat cea mai mare grădină zoologică din regiune cu două fete fusese, fără îndoială, o noutate la fel de absolută pentru Theresa ca și tăiatul unui gard viu pentru Kent. Cu toate acestea, fratele și sora își înduraseră calvarul cu zâmbetul pe buze și păreau să se fi distrat cu adevărat.

Ea îi observase pe Theresa și pe frate-său, analizase modul în care aceștia vorbeau, se îmbrăcau și se comportau. Totul în ei arăta rafinamentul, aristocrația vechilor familii. Motiv în plus ca să-l evite pe Kent Berringer. Căci și Gerald Fisher

aparținuse acestei categorii de oameni care trăiesc fără să aibă niciodată de înfruntat probleme materiale și își mențin veșnic o atitudine lipsită de griji — chiar și când niște investiții ghinioniste le înghit toată moștenirea și le lasă familia pe drumuri... Gerald fusese frumos, cultivat, șarmant, extravagant și nostim. Și la fel de iresponsabil pe cât de irezistibil.

Dar, vai, Kent Berringer era reîncarnarea lui Gerald Fisher, și Lynda, spre deosebire de mama sa, nu era oarbă. Ea știa că trebuie să-și protejeze inima de omul ăsta. Știa ce prăpastie era la capătul acestei căi în aparență mărginită de trandafiri.

— N-am văzut urși panda! Ei sunt încă în China.

Reproșurile lui Maurcen o readuseră pe Lynda la realitate.

— Niște crenvurști v-ar ajuta să treceți peste decepția asta? întrebă ea.

Chipul fetiței se luminează imediat.

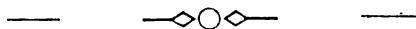
— Și înghețată?

Lynda privi spre Suzanne și primi un semn de aprobare.

— Da, Theresa, vrei să rămâi cu noi la masă? Vine și Kent.

Văzând surâsul complice al celor două pețitoare, Lynda își frecă mâinile.

„Cine râde la urmă râde mai bine, doamnele mele“. Fiindcă — era sigură de asta — când Kent va vedea ce înseamnă mesele de familie, la surorile Fisher, o să-și ia picioarele la spinare. Și ea se va debarasa astfel de el pentru totdeauna!

CAPITOLUL 7

— Ești superbă în dimineața asta, declară Suzanne când sora sa intră în bucătărie la începutul zilei de joi.

— Ești frumoasă, mătușă Lyndy ! adăugă Ariel cu admirație.

— Și miroși frumos, interveni și Maureen când mătușă-sa se așază alături de ea.

— S-ar spune că sunteți surprinse, zise Lynda punându-și un pahar cu suc de portocale. De obicei mă îmbrac rău ?

— Nicidecum, spuse Suzanne luând loc lângă ea. Numai că săptămâna asta ești fermecătoare... ceva mai mult decât până acum.

Lynda surprinse surâsul în colțul gurii al soră-si când aceasta cercetă cu un ochi amuzat rochia de mătase de culoarea piersicii care îi înfrumuseța silueta longilină și-i puneă în valoare bustul.

— Foarte frumoasă rochie, constată Suzanne. N-am mai văzut-o niciodată.

Lynda se agita nervoasă pe scaun. Îmbrăcămin-tea îi era poate prea elegantă pentru a merge la lucru ? Privi pendula din fața ei. Era prea târziu ca să se mai schimbe, și nici nu avea realmente chef de așa ceva. Se simțea atât de bine în rochia asta !

— Am avut ieri puțin timp liber. Am găsit un magazin de solduri și m-am gândit că garderoba mea avea nevoie să fie înnoită. Știi... trebuie să fii bine îmbrăcată ca să reușești, zise ea ca să se justifice.

— Și, poate, ca să duci o viață mondenă animată ?

— Asta n-are nimic cu...

Lynda se întrerupsese. Să susțină că venirea lui Kent la cabinetul ei în fiecare seară la ora șase n-avea nici o legătură cu schimbările subite în ținuta și în machiajul ei era inutil. Soră-sa era prea persipace. Codoașa asta de soră-sa arbora, pe zi ce trecea, un arc din ce în ce mai triumfător.

— Nu-i nevoie să mă suni ca să-mi spui că nu mănânci acasă diseară. Știu de pe-acum că n-o să fii acasă, zise Suzanne.

— N-am nici o intenție să ies în seara asta, negă Lynda în timp ce se întreba de ce încearcă un vag sentiment de decepție.

— Bineînțeles, o luă peste picior soră-sa. Kent a venit să te ia luni, marți și miercuri și crezi că n-o să vină azi ?

— Chiar dacă vine, n-am să ies cu el. Sunt deja în întârziere cu unele probleme de serviciu și situația se înrăutățește cu fiecare zi. Nu-mi mai pot permite să pierd timpul.

Și, mai ales, Lynda era conștientă că familia avea nevoie de ea. Asemeni unui soț atenționat că-și neglijează pe neașteptate soția. Lynd. se simțea vinovată că o lasă pe Suzanne să se descurce singură, seară de seară, cu fetele ei neastâmpărate. Între cursurile de dimineața și după-amiezile la veterinar, soră-sa avea niște zile de lucru destul de lungi.

— Ai nevoie de companie seara, spuse ea. Voi veni direct acasă, ți-o promit. Și voi putea să mă întorc la birou după ce fetele vor fi culcate.

— E inutil, dar îți mulțumesc totuși, zise Suzanne adunând lucrurile fetelor și cărțile ei. Jay ne duce să mâncăm o pizza, deci, chiar dacă vii acasă, o să trebuiască să mănânci singură.

Lynda era deja la ușă. Făcu stânga-mprejur.

— Jay ? A venit și marți, nu-i așa ? Am impresia că-l vezi des pe acest domn Holland, ob-

servă ea. Văzu o roșeață vie care împurpura obrajii soră-si : Se întâmplă ceva ce-ar trebui să știu și eu ?

— Poate, admise Suzanne cu o privire visătoare. Nu voia s-o vadă pe soră-sa retrăind iadul din prima căsătorie.

— Fii prudentă, murmură ea, regretând că n-are timp să-i spună mai multe.

— Sunt mai matură și mai înțeleaptă acum, și Jay nu seamănă deloc cu Rick, zise Suzanne. Du-te, altfel ai să întârzi. Petrecere frumoasă diseară.

— Iar m-am lăsat purtată de val, murmură Lynda urcând în mașina roșie.

Încă o dată, îi permisesese lui Kent s-o atragă după el, în loc să profite de absența Suzannei și a fiicelor ei ca să-și cumpere un sandwich și să se consacre vârfului de dosare care-i umpleau masa de lucru de la birou.

În felul cum mergeau lucrurile o să trebuiască să lucreze întregul week-end chiar dacă, mulțumită reîntoarcerii doctorului Kelsey, ar fi putut să-și permită două zile întregi de odihnă, pentru prima dată după două luni de zile.

Kent îi invadase viața. Astfel, luni, ea îi încredințase asociatului său pacienții adulți, ca să se poată consacra mai bine specialității sale : examinarea copiilor. Deși aceasta implica mai multă muncă, era o sarcină care-i plăcea. În consecință, totul părea să meargă foarte bine în lumea ei mică... până când sosise Kent la ora închiderii ! Și ea, care era sigură că-l descurajase pe frivolul Kent J. Berringer ! Mai întâi, îl făcuse aproape să moară de epuizare în grădină, apoi îl supusese la tortura petrecerii familiale a familiei Fisher. Și, în final, sin-

gurele sărutări de noapte bună pe care le primise îi fuseseră date de Ariel și de Maureen.

Când, după ce mâncaseră, el își manifestase intenția să mai întârzie, ea anunțase că-și va petrece seara la birou și plecase. Odată ajunsă la birou, se lăsase absorbită de lucru, convinsă că episodul luase sfârșit.

Kent nu era făcut pentru ea, așa cum nici ea nu era făcută pentru el. Ziua petrecută de el la surorile Fisher trebuise să-i demonstreze că ceea ce împărtășiseră ei în ajun nu fusese decât un accident.

Departa însă de asta !

De atunci, în fiecare seară, îndărătnicul Kent venise să o ia, ea spusese nu, el insistase și, câteva minute mai târziu, rulau împreună spre restaurantul Trafalgar Square.

Niște obișnuințe plăcute se stabiliseră între ei. După o masă în doi, Kent se întâlnea cu grupul lui de muzicieni, pentru spectacol. La pauză, o însoțea pe Lynda în hol, o săruta de-o făcea să-și piardă suflarea, apoi o urca într-un taxi care o ducea la birou. Nimic în plus. Nimic în minus.

Acum, când Kent se așezase la volan, ea întreabă :

— De ce continui să vii să mă cauți ?

— De ce ? Zâmbetul lui Kent se ștersc. Nu mai sunt sigur, mărturisii el după câteva secunde. Știu numai că nu pot renunța la ceea ce a început între noi.

— Nu există nimic între noi, ^{eu}susținu Lynda. De ce nu vrei să admiți asta ?

— Fiindcă e fals. În ciuda a ceea ce poți să crezi despre mine, eu sunt cinstit. Crede-mă pe cuvânt, o legătură se înfiripă între noi... Și, profitând de un semafor pe roșu, Kent se întoarse spre ea : ...și îmi place să termin ce-am început.

— Și dacă eu zic că *s-a terminat* ? îl provocă Lynda, din ce în ce mai stângherită sub privirea de

culoarea safirului care părea că vrea să-i citească până în cel mai profund ascunziș al sufletului.

— N-am să te las.

— Poftim? Lynda era uluită de atâta îndărătnicie: Nu respecti niciodată sentimentele altora?

— Ba da, tocmai asta e, răspunse încet Kent demarând. Lynda, dacă ai vrea într-adevăr să te las liniștită, nimic din ceea ce-aș putea eu face nu te-ar împiedica să rămâi seara la birou. Știu că ești foarte încăpățânată și că nu poți fi obligată să acționezi împotriva voinței tale.

— Nu țin numaidecât să cinez cu tine, afirmă Lynda fără mare convingere.

În loc de orice răspuns, Kent ridică o sprânceană și surâse. Ea trebui să-și muște buzele ca să nu zâmbească la rândul ei.

— De acord, admise, o cină de înaltă clasă la Trafalgar Square e mai atrăgătoare decât un sandwich la birou sau decât o conservă de ton acasă. Un rest de independență o forță însă să adauge: Dar trebuie neapărat să mă întorc și să lucrez după cină.

Kent fu cât pe ce să izbucnească în râs. În fiecare seară, Lynda voia să plece imediat după ce mâncau. Și în fiecare seară el o convingea cu ușurință să rămână ceva mai mult timp.

— O să asisti totuși la prima parte a spectacolului? întrebă el, la fel ca în fiecare seară.

— Numai dacă-mi promiți că nu încerci să mă reții și după, se târgui Lynda în vreme ce se întreba de ce nu încercase să reziste, măcar de ochii lumii, acestei voci care vibra de speranță și de tandrețe.

— Dar vei mai întârzia dacă voi încerca să te conving.

— Nu ți-a spus nimeni că ești de o vanitate incredibilă?

Râsul lui Kent, jovial, viril și sigur de sine, trezi emoții contradictorii în Lynda. O parte din

ea îi striga să nu se încreadă. Cealaltă parte era cucerită și murea de nerăbdare să se arunce în brațele acestui bărbat seducător fără a se mai gândi la consecințele unui asemenea elan.

Înfrișată așadar de aceste gânduri, Lynda se îndreptă brusc în scaunul ei. Nu ! Sentimentele ei pentru Kent nu erau așa de puternice.

— E ceva în neregulă ? se interesă Kent, care remarcase agitația subită a tovarășei sale.

„Da. Tu. Noi“, abia se abținu ea să răspundă.

— Mergi prea repede.

— Eu respect viteza legală. Cincizeci la oră, nu mai mult.

Ea vru să se convingă că nu-l iubea pe Kent Berringer... Că nici măcar nu-l aprecia... În fine, ba da, poate. De altfel, era imposibil să rămână indiferentă față de un om atât de șarmant și de prevenitor. Și ea n-ar fi răspuns atât de năvalnic la sărutările lui dacă n-ar fi simțit nimic pentru el.

Dar nu cumva era vorba doar de o simplă atracție fizică ? Ba da, iată : reacționa întocmai ca orice femeie în fața unui bărbat ademenitor. Nimic mai mult. Dragostea, adevărata dragoste, nu se naște în mai puțin de o săptămână, și acest sentiment nu putea să înflorească între două persoane atât de antagonice cum erau Kent și ea.

Lynda nu-și dădu seama că își frământa mâinile decât când Kent i le acoperi cu palma lui largă.

— Ceva te necăjește, constată el. Ce ?

— Vorbește-mi de Jay Holland, bâigui ea agățându-se de primul subiect de conversație care-i trecu prin minte. El o vede des pe Suzanne în ultima vreme.

— Vrei să știi dacă e recomandabil ?

Lynda scutură din cap, ușurată că-i mersese diversiunea.

— Nu vreau ca Suzanne să fie nefericită.

— Dar nu mai e o fetiță, zise Kent, repetând fără să știe ce-i amintise și Suzanne în aceeași dimineată. Vorbești mai mult ca o mamă decât ca o soră.

— Obişnuința, admise Lynda din vârful buzelor. Joc rolul ăsta de când ea avea șase ani.

— Chiar și părinții trebuie să mai lase de la ei, spuse Kent făcându-se încă o dată ecoul Suzannei. Dar, dacă asta te poate liniști, am să-ți vorbesc despre Jay. Am fost împreună cerce'asi, când eram mici, apoi am frecventat aceeași universitate. E un strălucit agent de schimb, n-a fost niciodată căsătorit și cazierul lui judiciar e curat. În plus, copiii și câinii îl adoră. Acum te simți mai bine?

— Ar trebui, zise cu încetineală Lynda meditănd la ceea ce tocmai auzise. Dar câinii și copiii nu sunt întotdeauna buni judecători. Ce cred ei despre tine, de pildă?

Kent se puse pe râs.

— Nici unul dintre ei nu m-a mușcat până acum.

Ea știa că așa era, cel puțin în privința copiilor. Ariel și Maureen își disputaseră genunchii lui Kent toată seara de duminică. Se așezaseră apoi lângă el la masă și îi povestiseră în amănunt vizita la grădina zoologică.

El fusese de-o răbdare îngerească. Văzându-l cum le citea o poveste celor două fetițe ghemuite lângă el după ce mâncaseră, Lynda fusese profund mișcată.

Dar câinii și copiii îl adoraseră și pe tatăl ei. Și Gerald se arătase a fi minunat cu copiii, tandru, hazliu și afectuos. Dar nu fusese cel mai admirabil dintre tați, arătându-se incapabil să ofere propriei familii stabilitate sau siguranță. Două lucruri esențiale pentru un copil. Și pentru o femeie.

În ciuda eforturilor sale, mama Lyndei nu putuse să-și ascundă neliniștile și decepțiile față de fiica ei cea mai mare. Atacul pe care-l suferise atât de brusc o făcuse să nu mai apuce să-l vadă pe

Gerald Fisher neglijându-și familia și eșuând din ce în ce mai des în întreprinderile sale hazardate.

— Ești cam tăcută, constată Kent împingând ușa grea a restaurantului. Nu-ți mai face griji pentru sora ta. Jay e un tip șic, îți dau cuvântul meu.

— E bizar, dar nu sunt deloc liniștită, ironiză ea forțându-se să alunge amintirile urâte ale copilăriei.

— Totuși, eu mă străduiesc să-ți spun că sunt cinstit, că respect legile și că sunt demn de încredere.

— Și-ai fost și cercetaș când erai mic, adăugă ea strecurându-se în loja lor obișnuită din apropierea scenei. Ce insigne ai obținut la cercetași?

Kent zâmbi instalându-se lângă ea.

— Vino pe la mine după asta și ți le voi arăta.

— Cercetașii or să ți le ridice când or să afle că le folosești ca momeală ca să atragi femei în garsoniera ta! glumi ea.

Foarte teatral, Kent se bătu cu pumnul în piept.

— Ar trebui să-ți fie rușine. Cum poți să-mi atribui intenții rele? Eu nu intenționez decât să-ți arăt insigna mea de aur.

— Bineînțeles, îl persiflă ea izbucnind în râs.

De fapt, când încetă să protesteze și să se lamenteze cu privire la timpul pe care l-ar fi putut petrece muncind, adora compania lui Kent. Să-și petreacă seara cu el era o adevărată fericire. Era inteligent, nostim și prevenitor. Un gentleman perfect. Și atât de frumos încât ea stârnea invidia tuturor femeilor din restaurant. Pe deasupra, el cânta dumnezeiește la saxofon...

În fiecare seară, el îi dedica ultima piesă din prima parte a spectacolului. „Dreamsville“¹. Ea se obișnuise ca această bucată să reprezinte punctul de

¹ „Orașul viselor“ (n. tr.)

reper al tuturor clienților localului și, seară de seară, se lăsa fermecată de dulcile accente ale melodiei, aproape regretând că trebuia să plece.

De fiecare dată, trebuia să facă apel la toată voința ei ca să nu rămână până la sfârșitul spectacolului, mai ales când Kent o săruta făcând-o să-și piardă capul. Și, cu cât treceau zilele, cu atât voința femeii slăbea tot mai mult...

CAPITOLUL 8

După ce își atârnă halatul în cuierul din birou, Lynda își consultă ceasul de la mână. Încă cincisprezece minute. Își scoase bentița care îi ținea părul strâns și alergă în cabina de toaletă. Avea cincisprezece minute pentdu a se pregăti, cincisprezece minute înainte ca Kent Berringer să vină s-o caute.

În realitate, ea n-avea nici o certitudine. Noaptea trecută, când o urcase în taxiul cu care o trimisese acasă, Kent nu-i vorbise despre vreo revelare. Însă el nu spusese nimic nici în celelalte seri și, cu toate acestea, sosise exact la ora șase toată săptămâna. De ce seara asta ar fi altfel?

— Fiindcă, în seara asta, admiți că te bucuri să-ți petreci timpul cu el și ți-e teamă că n-o să vină, zise ea cu glas tare privindu-se în oglindă.

Își periasse deja părul. Acesta îi cădea în valuri unduitoare pe umeri, așa cum știa ea că îi place lui Kent.

Cu fardul de buze într-o mână, făcu o pauză. N-avea nevoie să-și mai dea cu roșu pe pomeții obrazilor. Ei erau înroșiți deja din pricina atâțării.

— Ce-ți veni? o întrebă pe femeia din oglindă, temându-se de răspunsul pe care îl cunoștea deja.

Atârnată pe un umerăș, rochia pe care o cumpărase la prânz aștepta. Achiziția ei, din mătase bleu-ciel, fusese cumpărată de la mărfuri cu preț redus, dar ar fi dat pe ea și prețul întreg, într-atât o sedusese croiala ei îndrăzneată. Kent are s-o adore.

— Doamne!

Lynda se țină de chiuvetă ca să nu se clatine : se îmbrăca în așa fel încât să-i placă lui Kent. Se gândea la el în fiecare clipă, îl visa în fiecare noapte. Și masa ce o aștepta în seara asta îi fusese singur preocupare pe timpul zilei.

— Proasto ! îi aruncă ea femeii din oglindă.

Desfăcu primul nasture al bluzei. Proasta știa că ar face mai bine să se pregătească dacă voia să fie gata la timp, dar femeia înzestrată cu judecată se nelișiți văzând că ea se bizuia pe Kent ca să-i înfrumusețeze ziua.

— Știe cum să cucerească o femeie, zise proasta cu un surâs visător. Femeia înzestrată cu judecată fu cât pe ce să leșine.

Ignorând starea lamentabilă a sufletului și nervilor săi, Lynda își refăcu machiajul și își dădu cu parfumul pe care-l cumpăraseră tot în timpul zilei. Apoi, în vreme ce se strecura în rochia nouă, retrăi cu gândul fiecare moment al serii din ajun.

După ce-i vrăjise simțurile cu niște melodii languroase, Kent revenise lângă ea. În loc s-o însoțească la taxiul pe care i-l comanda în fiecare seară, el o condusesese într-un birouaș.

— Fără sărutări de noapte-bună în parcare astă-seară, anunțase el îmbrățișându-i mijlocul. Nu e un mod convenabil de a-ți lua la revedere.

Prizonieră a focului care lucea în privirile albastre, ea înclinase capul și, ca și când nu i-ar fi așteptat decât încuviințarea, Kent se aplecase spre ea.

Ea închisese ochii, așteptând cu nerăbdare sărutul vrăjit care o purta de fiecare dată, negreșit, într-un vârtej voluptuos. Dar Kent se mulțumise să-i atingă în treacăt gura și să-i urmărească cu vârful limbii conturul senzual al buzelor în timp ce mâinile lui descriau cercuri de foc pe șoldurile Lyndeii.

— De la începutul serii mi-era poftă de asta, șoptise el mușcându-i buzele în joacă. Și de asta...

Îi sărutase gropa din obrazul stâng, apoi pleoapele.

— Fiecare îmbucătură din mâncarea asta cerească, fiecare înghițitură din vinul ăsta îmbătător îmi dau dorința să te devorez, murmurase el înainte de a lua în stăpânire buzele tinerei.

Lynda răspunsese cu pasiune. Dorința atârțată de așteptare o călăuzise și ea își strecurase mâinile sub vesta neagră, desfăcuse un nasture de la cămașă și savurase căldura și dulceața pielii lui Kent...

Atunci, el gemuse sub dezmiardarea gurii ei și ea simțise cum ia foc. Cu o mână nerăbdătoare, mai desfăcuse încă doi nasturi de la cămașă.

Kent o trăsese către canapea. În timp ce-l urma, ea amintise moale :

— Taxiul meu...

— Nu înainte de zece minute, afirmase el cu un glas nesigur pe când își culca partenera pe pernele moi.

Îi deschisese bluza, apoi îi sărutase sfârcul unui sân. Mâinile i se înlănțuiseră din nou, de data asta în jurul bustului rotund, căruia îi aplicaseră cea mai dulce dintre torturi.

Nu exista nimic în trecutul Lyndei care s-o fi pregătit pentru minutele încântătoare ce urmaseră. Nici n-avea nevoie de oglindă, de data asta, ca să afle că obraji îi erau roșii, că ochii îi străluceau...

Poate că Kent nu era bărbatul ideal, dar era singurul care știuse să elibereze în ea senzualitatea pe care ea căuta s-o înăbușe.

— Asta nu-i decât o paranteză, îi aminti ea cu severitate proastei cu obraji roșii care surâdea din oglindă.

*

*

*

O clipă mai târziu rămânea înmărmurit și fluiera de admirație.

— Ești magnifică, îi suflă el luând-o în brațe. Și să nu-mi spui că rămâi să lucrezi, altfel o să-ți crească nasul precum lui Pinocchio când minte.

— Nasul meu o să rămână așa cum e, răspunse ea cu un ușor zâmbet.

Indoielile și teama care o torturaseră cu câteva minute mai devreme se topeau în fața surâsului admirativ al lui Kent. Flacăra arzătoare care făcea să strălucească privirea de culoarea safirului îi încingea și ei inima și simțurile, dându-i impresia delicioasă că e iubită și admirată.

— Cu atât mai bine, îl ador așa cum e. Kent o sărută pe vârful nasului : Iubesc aproape totul la tine.

— Aproape ?

— Totul, mai puțin insistența ta de a lucra mai degrabă decât să ieși cu mine, murmură Kent lipit de buzele deja fremătătoare.

— Dar n-am vorbit de lucru în seara asta, aminti ea încetișor.

Deja primii fiori de plăcere îi alergau pe pântec, pe sâni... Simțind cum cedează, își înnodă brațele în jurul gâtului lui Kent și se dăruie fără rezerve gurii lui neîndestulate.

Dar... nu era nici locul nici momentul să lase frâu liber pasiunii lor, așa că Kent se depărtă cu încetineală și depuse un sărut cast pe fruntea partenerei lui.

— Vii cu mine în seara asta ?

Deși nu-și dădea seama de ce accepta, Lynda dădu din cap.

— Să-mi iau geanta, zise ea retrăgându-se cu un pas șovăitor.

Kent așteptă, intrigat și tulburat. Seara asta era diferită de celelalte. Simțea că se înfăptuia în Lynda o subtilă metamorfoză. Să fie vorba cumva de rochia aia albastră, decoltată, mulată pe corp ca o a doua piele și ale cărei falduri nu cereau decât să alunece de-a lungul unui trup gol ?

Poate. Dar, de fapt, adevărata diferență ținea mai puțin de îmbrăcăminte decât de un fel de lumină interioară, de o bucurie care iluminase chipul tinerei femei când ea îi deschisese ușa. Kent realizează pe dată că, de la început, visa s-o vadă pe Lynda radiind. Pentru el. Din cauza lui.

Cât i se păreau acum de departe acele ceasuri când îi făcuse curte doar ca o provocare, cu singurul scop de a face să cadă citadela în care se adăpostește ea !

Cât îi păreau de departe și momentele când — tot ca provocare — voise să-i demonstreze acestei oculiste cuminți că saltimbancul pe care ea îl vedea în el era exact tipul de bărbat la care visa ea.

În mod evident, el reușise, câștigase pariul : Lynda nu mai nega atracția față de el... Ea se dezvăluia, accepta să apară ca femeie — îndrăgostită ? — drapată în rochia ei albastră și cu ochii plini de stele...

Kent se apucă să măsoare cu pași mari sala de așteptare, din ce în ce mai nervos. Descoperise o femeie pe care o dorea din toată ființa, pe care putea s-o iubească și care îi împărtășea sentimentele. Această femeie, spre deosebire de cele care fuseseră înaintea ei, îl iubea doar pentru ceea ce era el însuși : ea nu-i știa nici profesia adevărată și nu-i cunoștea prea bine nici familia. Se îndrăgostise de *adevăratul* Kent Berringer, omul lipsit de avere, neîngreunat de statutul lui social și de semnele exterioare ale reușitei.

Da, Kent avea la îndemână dragostea atât de așteptată. Și, curios, se simțea vinovat și nesatisfăcut.

— Sunt gata, anunță brusc Lynda din spatele lui.

El își compuse un zâmbet larg, se întoarse către ea și își deschise brațele.

— Veniți cu mine, adorabilă doamnă.

Încântată la culme, ea se strecură lângă el fără nici cea mai mărunță ezitare.

Temându-se, totuși, ca ea să nu se răzgândească în ultima clipă, el o trase în stradă, o făcu să urce în mașină și demară în trombă.

— Ești grăbit ? întrebă Lynda.

— Nu-mi place să pierd vremea.

— Ție ? Ea avu un râset batjocoritor, dar hotărî să nu aprofundeze subiectul : Ceva mă intrigă — observă ea. Am remarcat că la Trafalgar Square e plin în toate serile, chiar și în cursul săptămânii. E uimitor pentru un restaurant care abia s-a deschis.

— E cea mai bună investiție pe care vreodată...

— E-al tău ?

Kent se blestemă în gând. Fusese cât pe ce să-i dezvăluie că el fusese cel care sugerase consiliului de administrație de la Capital City Bank — consiliului, adică familia lui — **să cumpere restaurantul.**

— Eu nu sunt decât unul dintre numeroșii acționari, mormăi.

— Frumoasă lucrătură, îl laudă Lynda. Asta îți aduce un venit anual și-ți dă dreptul să cânti...

— Ceilalți acționari n-au nici o obligație să mă angajeze, preciză el, în defensivă.

El redactase un document în acest sens, cu scopul de a se încredința că succesul trupei sale, Berringer Band, nu se datoră decât talentului ei și nu situației șefului. Și, oricum, dacă n-ar fi făcut-o el, mai-că-sa insistase ca o clauză identică să figureze în contractul de finanțare. Patricia Berringer nu vedea deloc cu ochi buni cariera muzicală a fiului ei și nu scăpa nici o ocazie să-i pună bețe în roate.

Fiindcă Berringerii aveau dreptul să cânte la un instrument, dar numai în particular, în intimitate, și cu condiția să se limiteze la repertoriul clasic. Berringerii nu căutaseră să-i amuze pe ceilalți. Mai ales cântând jazz...

Kent injură în gând. După atâta timp, sângele tot îi mai clocotea în vine când se gândea la cercurile care îl opuseseră mamei lui. După liceu, plecase pe drumuri în căutarea gloriei și a bogăției,

numai cu saxofonul în mână. Nu va uita vreodată privirea victorioasă a Patriciei când el revenise acasă cu capul plecat. Faptul că decisese să se lanseze într-o carieră juridică n-o domolise pe maicăsa ; ea ar fi vrut să-l vadă ducând mai departe tradiția familială la Capital Bank. Cu toate acestea, el o ținuse pe-a lui și își obținuse diploma de avocat, refuzând cu încăpățănare orice ajutor financiar din partea familiei.

— Ne-au angajat fiindcă facem sală plină. Eu sunt bun, foarte bun, declară el cu vehemență.

— Da, evident, consimți Lynda, surprinsă de mânia care vibra în vocea însoțitorului ei.

Acastă aprobare dulce îl readuse pe Kent în prezent. Se scuză.

— Sunt dezolat, m-am lăsat furat de împrejurări. Sunt foarte susceptibil cu privire la subiectul ăsta.

— N-ar trebui. Cum ți-am spus, tu ești un muzician excelent și nu sunt singura care cred asta. El surâse.

— Da, sunt irezistibil. Femeile mă adoră.

Lynda avu un râs zeflemitor.

— Ele te iubesc mai puțin decât te iubești tu singur. Dar un filosof a spus că acela care e îndrăgostit de el însuși e sigur că n-are nici un rival.

Kent se încordă.

— Eu am vreun rival ? Întrebă pe un ton de falsă detașare.

În timp ce privea casele care defilau pe lângă mașina lor, Lynda răspunse cu o nonșalanță studiată.

— Nu cred. Dar tu ? Ți s-a aruncat cineva de gât în ultima vreme ?

Un val de ușurare se năpusti în inima lui Kent. Fu uimit de îngrijorare cu care așteptase răspunsul Lyndei.

— Tu ești singura care se aruncă de gâtul meu.

— E fals !

— Deloc.

Zâmbetul lui Kent era senzualitate pură. Lynda simți cum i se accelerează pulsul.

Kent îi explică :

— Femeile știu că cel mai bun mod de a atrage atenția unui bărbat e să-i reziste. Dumneavoastră, dr. Fisher, îmi rezistați cu încăpățănare. Concluzia : căutați să mă seduceți de la prima noastră întâlnire !

Lynda izbucni în râs.

— Adevărul te face să râzi ?

Kent își luase un aer ofensat, dar ochii îi trădau amuzamentul. Râsul Lyndei se înteti.

— Destul, strigă el fără să obțină nici un rezultat. Atunci opri într-un scrâșnet de pneuri : Foarte bine... Nu-mi lași posibilitatea de a alege...

Prinse fața Lyndei în palme și îi înăbuși râsul sub un sărut. Foarte bine... Nu-mi lași posibilitatea de a alege...

Prinse fața Lyndei în palme și îi înăbuși râsul sub un sărut. Foarte repede, femeia uită totul. Contau numai buzele calde care puseseră stăpânire pe gura ei, numai degetele tandre care-i parcurgeau ceafa într-o mângâiere voluptoasă.

Când Kent se îndepărtă, ea nu mai era decât foc și pasiune. Ridică înspre el niște ochi încețoșați de dorință. Vocea virilă, călduroasă o învălui ca o dez-mierdare :

— Mor de foame...

— Atunci am face bine să pornim iar, fiindcă nu-i nici un chelner în mijlocul drumului, sugeră ea, zăpăcită încă de senzualitatea buzelor lui Kent.

Kent demară. Parcurseră câțiva kilometri în tăcere, fiecare încercând să-și reia gândurile proprii.

Deodată, Lynda ridică sprâncenele, dându-și seama că ieșiseră din oraș.

— Unde mergem ?

— La Granville, nu ți-am spus ?

— Nu. Nu cânti la Trafalgar Square în seara asta ?

— Hanul Granville e foarte agreabil. Sunt sigur c-o să-ți placă, răspunse Kent.

Știa absolut sigur că n-o avertizase pe Lynda despre schimbarea de program. Politica faptului împlinit i se păruse cea mai bună soluție, fiindcă, dintr-un motiv ciudat, încăpățânata asta se simțea mereu obligată să spună că nu e de acord cu el...

„Sper că nu te înșeli, bătrâne, altfel o să treci drept cel mai mare imbecil de pe pământ“, îl avertiză vocea rațiunii.

— Iar cu Trafalgar Square nu-i nici o problemă, răspunse el în cele din urmă. Contractul nostru a expirat ieri seară.

— Și o să începeți la Hanul Granville ?

Kent își blestemă conștiința, care se agita precum greierașul Gimini pe umărul lui Pinocchio.

— Berringer Band nu mai are angajamente timp de câteva săptămâni de-acum încolo, spuse el din vârful buzelor.

— Și vă puteți permite să stați atâta timp fără să lucrați ?

I se ivise ocazia pentru a-i spune adevărul întreg. Dar momentul era prost ales. Era încă prea devreme. Experiența îl învățase să se apere de femei care, adesea, nu fuseseră seduse decât de bogăția și de poziția lui socială. Nu că ar fi crezut că Lynda e și ea interesată — chiar dacă ea îl făcuse să înțeleagă cu claritate că un muzician saltimbanc nu era tovarășul pe care și-l dorea. Dar, deși atitudinea ei arăta că ea acorda din ce în ce mai puțină importanță aparențelor, pentru a se atașa mai mult

de calitățile umane ale lui Kent, acesta prefera să amâne momentul mărturisirilor.

Asta era. El voia să dispună de încă puțin timp ca să-și asigure un loc spțial în inima tinerei. Pentru seara asta o să rămână un simplu muzician trăind din angajamente episodice.

— Am și alte surse de venit, îi răspunse el Lyn-dei repetându-i conștiinței sale că, la urma urmei, nu mințea.

CAPITOLUL 9

— Ți-am spus că o să-ți placă locul ăsta, zise Kent pe când Lynda admira poteca pietruită care ducea la vechiul han...

Hotărâseră să facă o plimbare înainte de masă. Construit ca un sat din Noua Anglie, Granville oferea un contrast surprinzător față de marele și zgomotosul oraș aflat la doar cincizeci de kilometri. Aici, timpul părea să se fi oprit acum o sută de ani, când viața era mai simplă, mai calmă și infinit mai plăcută.

Felinare vechi luminau străzile mărginite de arbori, străzi de-a lungul cărora se înălțau case de piatră și de cărămidă.

Lynda inspira cu nesaț mireasma înflorită care inunda aerul nopții. Un surâs de mulțumire îi ilumina chipul.

— Totul e magnific. Mi-ar fi plăcut doar să mă fi prevenit oă urmează să cinăm aici.

— Ai fi refuzat, și eu aș fi fost obligată să te răpeso aruncându-te pe umăr, ca un om al cavernelor, replică Kent râzând.

— Ar fi putut să fie interesant.

Lynda zâmbi sesizând privirea surprinsă a însoțitorului ei.

— Până la ce punct yrei ca seara asta să fie „interesantă“ ?, întrebă el cu un aer fals degajat.

Ea se înroși, în timp ce treceau pragul ușii hanului.

— Am să te dau în judecată dacă mă pisezi ca să mă atragi într-un loc de pierzanie.

— Un Berringer rămâne întotdeauna civilizat, declară Kent, foarte demn.

— Chiar și o oaie râioasă cum ai zis că ești tu ?
Kent îi șopti la ureche :

— Dacă erai inconștientă, situația își pierde tot farmecul.

Lynda mai tremura de excitație când chelnerulșef îi conduse la masa lor. Cu două zile în urmă, ar fi fost îngrozită dacă Kent ar fi evocat posibilitatea unei intimități fizice între ei. În seara asta, dimpotrivă, trupul îi palpita de dorință și de nedăbdare, sufletul trădător se încăpățâna să-i sugereze imagini delicioase care o împiedicau să se concentreze asupra meniului.

— Pentru noi, Kent își ridică paharul : Seara asta e un nou început, zise el cu o voce senzuală, în vreme ce privirea îi divulga mii de promisiuni.

Văzând zâmbetul luimnos al Lyndeii, el își simți inima cum se umflă de bucurie. În loc să se împotdiască atracției dintre ei, ea o aprecia. Cel puțin, așa credea Kent că trebuie să înțeleagă.

Lynda nu fusese niciodată atât de frumoasă. Și licărirea pe care el o vedea jucând în privirea ei nu era doar reflectarea flăcării lumânărilor. El era cel care aprinsese acea licărire și ar fi vrut s-o vadă toată viața lui strălucind pentru el.

Luă mâna Lyndei și o duse la buze.

— E un nou început, nu-i așa ? insistă el.

— Da...

Auzind acea voce alterată de emoție, Kent blestemă civilizația. S-o arunce pe Lynda pe umăr și să alege să se închidă cu ea în una din camerele de la primul etaj ar fi fost infinit mai „interesant” decât să stea așezat cuminte pe durata unei mese interminabile.

— Încă puțină șampanie ?

Lynda își privi paharul aproape gol. Și, totuși, ea crezuse că doar își muiase buzele în lichidul jucăuș.

Făcu o pauză și o învălui într-o privire care o făcu să tremure din cap până-n picioare.

— Dat fiind că eu nu lucrez în seara asta, noaptea e a noastră.

Lydia fu cât pe ce să scape lingura cu supă pe care o ducea la gură. Și-ar fi schimbat cu dragă inimă toți anii ei de experiență profesională pentru o bună stăpânire a tehnicii conversației galante : omul cel mai seducător din lume tocmai îi dăduse de înțeles că puteau petrece noaptea împreună ; era exact ceea ce voia, dar, spre marea ei disperare, nu știa cum să i-o spună.

Ea murmură :

— Muzica voastră o să-mi lipsească.

Kent avu un oftat interior de ușurare. Nu se înșelase: Lynda tocmai îi spusese da, chiar dacă cu jumătate de gură.

— Vor mai fi alte ocazii. Ți-o promit, îi răspunse el cu voce scăzută. Și eu îmi țin întotdeauna

promisiunile. Iată ! Nu ți-am promis o seară frumoasă într-un restaurant încântător ?

— N-ai mințit, admise ea zâmbind chelnerului care le aducea farfuriile.

De fapt, ea puțin se sinchisea de ceea ce mânca. Toată ființa ei era concentrată asupra lui Kent Berringer, asupra vocii lui profunde și catifelate, asupra privirii călduroase, asupra parfumului lui iute, amețitor.

În timp ce mâncau, Lynda se surprinse întinzând frecvent mâna spre cupa de șampanie. Repeta greșeala care o făcuse să se abandoneze în brațele lui Kent cu o săptămână în urmă... „Dar era într-adevăr o greșală ?“ întrebă proasta îndrăgostită din ea. Lynda răspunse „nu“ din toată ființa ei. Năvala lui Kent în viața ei îi permisesese să-și amintească faptul că ea era o femeie, că putea pleca. Adora senzația asta, la fel cum adora să citească admirația și dorința în ochii albaștri ai lui Kent.

— Un desert ? întrebă chelnerul.

— Pentru mine nu, mulțumesc.

Kent își reprimă un alt oftat. De nerăbdare, de data asta. Încă vreo câteva minute de conversație anodină la masă și o să-și piardă capul ! Lynda, însă, nu părea să aibă acest sentiment amestecat de exaltare și de frustrare. Cum putea ea să rămână atât de calmă când el se topea de dorință ?

Făcând un calcul, venirea la hanul din Granville nu fusese o idee bună. Un restaurant zgomotos din centrul orașului ar fi fost mai sigur. Kent nu s-ar fi torturat întrebându-se cum s-o facă pe Lynda să-și petreacă noaptea cu el.

De altfel, cu celelalte femei acest gen de problemă nici nu se pusese : cina luată la lumina lumânărilor *implica* petrecerea nopții la hotel. Era o rutină mondenă.

Dar Lynda Fisher nu era asemeni celorlalte femei.

El propuse deci, în chip de preludiu, o promenade prin parc. Când fură departe de luminile hanului, o trase pe Lynda sub un arbore și o îmbrățișă. Răspunsul femeii fu atât de pasionat, atât de spontan încât fu gata-gata să uite că era un om civilizat.

— Aș vrea ca seara asta să nu se sfârșească niciodată, șopti el sărutând un obraz dulce ca pielea unei piersici.

— Dar nu-i obligatoriu să sfârșească deja..., șopti și Lynda.

Cu inima bătându-i, el se îndepărtă ușor ca să interogheze ochii căprui ai tovarășei sale.

— Ești sigură ?

Lynda dădu din cap. Nebun de bucurie, el o ridică în brațe.

— Dar ce faci ? exclamă ea.

— Fac seara „interesantă“, trâmbiță el mărșăluind cu pași mari spre intrarea hanului.

— Asta nu-i interesant, e jenant, protestă Lynda. Lasă-mă jos imediat.

— Nu. Găsesc că așa e romantic.

Lynda crezu că moare de rușine văzând mai multe perechi cum ieșeau din han. Kent nu-și slăbi strânsoarea pentru atâta lucru.

— Zâmbește, îi șopti, surâzându-i el însuși cu toată gura. Și, cu o voce de stentor, adăugă : Aveai dreptate, draga mea. E un mod minunat de a sărbători prima noastră aniversare.

Această declarație aduse un suspin visător pe buzele recepționerei. Ea îi întinse cheia lui Kent, care îi mulțumi făcându-i cu ochiul înainte de a se avânta pe scară în sus.

*
* *

Când ajunseră la primul etaj, Lynda nu se mai putu preface că rezistă. Palma ei proptită în torsul musculos deveni mângâietoare, buzele dulci i se deschiseră într-o tulburătoare chemare care fu cât pe ce să-l facă pe Kent să-și piardă capul.

El izbuti totuși să navigheze pe culoar, fără a înceta o clipă să se înfrupte din izvorul cu savoare de fruct al buzelor trandafirii ale însoțitoarei sale. Odată ajunși în cameră, o lăasă pe Lynda să alunece jos și o reținu lângă el punându-i o mână pe talie.

— Iată de ce-mi pierd timpul cu tine : îmi place când îmi rezisti, zise el cu voce surdă înainte de a repune stăpânire pe gura ei.

Lynda se agăță de puțină rațiune care îi mai rămăsese.

— Prima noastră aniversare ? îl ironiză ea cu o ridicare din sprâncene. Ce miciună impertinență !

Kent sărută vena care palpita nebunește pe gâtul de alabastru.

— Noi ne-am întâlnit exact acum o săptămână. Vezi, eu sunt întotdeauna cinstit.

— Ești mai ales nebun.

— Da... după tine, murmură el cu gura lipită de gâtul mătăsos al prietenei lui.

Toată săptămâna, Lynda negase că ar exista vreun sentiment între ei doi, dar cu trecerea zilelor protestele ei își pierduseră din vehemență. În această seară îndrăzne să-și mărturisească, în sfârșit, că îi era poftă de Kent. Jăratecul dorinței ei, ațâțat în mod constant, exploda în flăcări devastatoare, transformând în cenușă argumentele pe care rațiunea i le furniza împotriva lui Kent.

Kent desfăcu broșa care îi ținea rochia pe umerii rotunzi. O clipă mai târziu, rochia aluneca pe podea și Lynda era goală...

În lumina intimă a veiozei, se găsiră față în față, splendizi și glorioși.

— M-am înșelat, șopti Kent cu un glas plin de admirație. Cu o mână tremurândă, el atinse ușor conturul unui sân : „Eu am primit cel mai frumos cadou. Și încă nu e ziua mea de naștere“.

Sub privirea lui arzătoare, Lynda se simțea frumoasă, demnă de perfecțiunea masculină care i se oferea ei. Inspiră cu violență când Kent îi apucă vârful unui sân cu gura, în timp ce degetele lui abile alergau pe pielea delicată, mătăsoasă a spatelui ei. Când el deveni mai insistent, crezu că leșină.

Ghicind emoția prietenei lui, Kent o culcă pe cearșafurile răcoroase apoi se întinse lângă ea.

— Ești atât de frumoasă..., zise el într-o suflare, admirându-i, uimit, trăsăturile delicate. Îți jur că nu vei regreta că m-ai lăsat să te iubesc.

„Să te iubesc“. Cuvintele acestea o îngroziră pe Lynda. Ea știa că era nebună urmându-l pe Kent în camera asta. Ar fi fost de două ori nebună dacă i-ar fi destăinuit că inima ei bătea doar pentru el. Declarațiile de dragoste sunt însoțite de angajamente, și Kent nu era genul care să se înlănțuiască singur. În plus, nici ea nu se putea lega alături de unul ca el.

— Sunt deja mulțumită, murmură ea mângâindu-i părul.

După ce fusese atrasă de acest corp viril încă din prima zi, orbită de fiecare sărut pe care-l schimbaseră de atunci, ea nu mai putea aștepta. Degetele ei ușoare și tandre mângâiară cu nerăbdare torsul prietenului ei.

Când își lăsă mâinile să traseze o brazdă de foc până la șoldurile lui Kent, ea îl simți cum freamătă. Revelația că avea o asemenea putere asupra lui îi dădu o cutezanță de care nu s-ar fi crezut în stare. Mâna îi deveni mai îndrăzneță...

Kent îi opri gestul.

— Așteaptă, zise el cu glas răgușit.

La rândul lui, începu și el să exploreze trupul prietenei sale, mângâind și gustând cu buzele sâni

sidefii până le învăță pe dinafară profilul și savoarea de miere. Apoi, cum Lynda se cambra lipită de el într-o rugăciune mută, coborî valea pântecului ei și străbătu delta arzândă a coapselor ei pentru a se furișa în pădurea aurită deja umedă de dorință.

Lynda gemu lung. Avea impresia că focul îi atingea regiunile cele mai secrete ale trupului. Niște gesturi ancestrale i se treziră spontan. Întinse brațele spre Kent și se ridică pentru a-l primi mai bine în ea.

Kent se scufundă în această dulceață și murmură numele ei când se uniră. Cedând la chemarea plăcerii, se lăsă purtat de ritmul zvâcnitor al dragostei.

El ar fi vrut să oprească timpul, să rămână pentru veșnicie adăpostit în căldura Lyndei în vreme ce sufletele și trupurile lor erau una. Dar când tânăra îl prinse în menghina satinată a coapselor ei ca să-l invite s-o pătrundă mai puternic, el nu mai putu rezista... Strângând-o pe Lynda din toate puterile, o purta cu el spre culmile extazului.

Când reveniră pe pământ, sleiți și pe deplin satisfăcuți, Kent fu primul care vorbi.

— N-am să mai pot niciodată să cânt „Dreamsville” în public, zise el cu voce înceată.

— Aria mea preferată ! protestă Lynda ghemuindu-se ca o pisică lângă prietenul ei. O cânti atât de bine !

— Pentru tine, preciză el. Numai pentru tine de-acum încolo.

Ridicându-se într-un cot, o contemplă pe Lynda. Buzele femeii erau încă umede de la săruturile arzătoare pe care le schimbaseră, ochii îi erau încă adumbriți de plăcere.

Îi sărută nasul ei delicios, îndreptat în sus.

— Noi am călătorit la „Dreamsville“, orașul visurilor. De asta ți-am dedicat această melodie, o știi, adăugă Kent. Tu ești un vis. Se rostogoli pe spate și o trase pe Lynda peste el : Cel mai frumos vis al meu, șopi el înainte de a o îmbrățișa cu tandrețe.

Dorința, pentru un moment domolită, îi reînștea. Curbele dulci care îi îmbrățișau perfect trupul îi sugerau mii de gânduri pasionate.

Uluită, dar încântată, Lynda zâmbi.

— Mai du-mă la „Dreamsville“, murmură înainte de a-l săruta cu ferveare.

Lynda căscă și vru să se întindă. O coapsă musculară o înlănțuia pe-o ei. Simțea un braț greu pe pântec. Uimită, își încordă memoria... și își aminti.

Kent.

Ce fericire...

Se simțea bucuroasă, îndrăgosită, nonșalantă și n-avea decât o singură poftă : să rămână culcată toată ziua în căldura acestui păt, refugiata lângă corpul lui Kent.

Pentru prima dată, ea se deștepta în brațele unui bărbat. Bărbatul pe care-l iubea. Și asta era o experiență minunată...

Deodată, făcând să explodeze balonul de săpun în care Lynda credea că plutește, luciditatea reveni. Oroare ! Își petrecuse noaptea cu Kent ! Și fără a preveni pe nimeni ! Suzanne trebuia să fie nebună de neliniște.

Îndată, privi cu febrilitate în jurul ei. Un lavoar împodobit cu o chiuvetă de porțelan și cu o cană, un șifonier vechi...

În alte împrejurări, ar fi fost cucerită de farmecul acestui decor. Dar în dimineața asta regreta că proprietarii hotelului puseseră atâta grijă în reconstituirea trecutului până la a uita să instaleze telefon în camere.

În cele din urmă, zări un aparat vechi în fundul camerei. Se ridică dintr-o săritură, dar recăzu pe saltea. Era goală ! Asta n-o deranjase noaptea trecută, dar acum, în lumina crudă a soarelui, se simțea prea vulnerabilă.

Se înfășură într-un cearșaf și se ridică iar.

— Unde pleci ?

Ea se întoarse cu încetineală, acoperindu-și pieptul cu cuvertura.

— Te-ai trezit ?

Kent bombăni.

— E greu să dorm când tu nu încetezi să te agiți. Ce se petrece ?

— Trebuie s-o sun pe Suzanne.

— De ce ?

— E totuși evident, replică Lynda pe un ton mușcător, întinzând mâna spre telefon. N-am fost acasă' aseară. Cred că ea m-a așteptat toată noaptea.

În mod absolut cert Kent locuia singur. N-avea de dat socoteală nimănui și trăise astfel atâta timp, încât nu-și mai amintea că se putea întâmpla să ai și responsabilități față de alții.

— Lasă telefonul, porunci el.

Ea deschise gura să protesteze, dar el continuă :

— Suzanne știe că ești cu mine.

— N-am... Cum putea să știe ? Lynda puse cu bruschete receptorul în furcă : Ai sunat-o ascară ca să-i spui : „Nu-ți aștepta sora, am intenția să o seduc diseară“ ?

— Am luat prânzul ieri cu Jay. I-am spus că am rezervat o masă aici...

— Bravo ! De ce n-ai dat un anunț în ziar că ești aici ? Încurcătura și mânia făceau să tremure vocea Lyndeii : Cum ai putut să-mi faci un asemenea lucru ?

Kent râse încetșor.

— Destinde-te, draga mea. Cu atât mai mult cu cât sora ta a înțeles fără nici o îndoială de ce-ai lipsit de acasă azi-noapte și, la ora asta, ea se feliicită cu siguranță pentru talentele ei de mijlocitoare !

Lynda nu era tocmai reconfortată de idcea că Suzanne știe unde și cu cine și-a petrecut noaptea. La drept vorbind, asta o jena puțin și se roși.

Ghicind stânjeneala prietenei sale, Kent simți o tandrețe până atunci necunoscută care îi umplea sufletul. Se ridică.

— Ca bun cavaler, voi fi apărătorul tău împotriva primei persoane care ar îndrăzni să facă vreun comentariu despre noaptea noastră de dragoste, o asigură el pe Lynda strângând-o în brațe.

O ridică și se așeză cu ea în fotoliul de lângă telefon. Apoi, rătăcindu-și mâinile în masa blondă a părului femeii, murmură :

— Ceea ce-am făcut noi împreună a fost foarte frumos. Ți interzic să regreti.

— Îmi interzici ? repetă atunci Lynda cu malițiozitate. Prin ce mijloc ?

— Ducându-te imediat la „Dreamsville“ și iubindu-te atât de bine încât n-ai să te mai poți gândi decât la mine.

CAPITOLUL 10

Theresa comentă cu maliție :

— După informațiile mele, tu frecventezi cam des o anume oculistă.

— Ești bine informată, admise Kent, care părea preocupat exclusiv de harta Clubului Columbus.

Ghicea fără nici o dificultate unde voia să ajungă soră-sa. Ea dorea să știe în ce măsură eforturile sale de pețitoare dăduseră roade. Dar el nu era în stare să-i răspundă, deoarece nici el însuși nu știa nimic despre asta. Până în această dimineață, ar fi zis că stratagema fusese profitabilă. Dar ceea ce se petrecuse în cabinetul Lyndeii când el trecuse să-și ia ochelarii prescriși semănase îndoiala în sufletul său.

Îndoială era un cuvânt palid. Era dezamăgit, furios, se simțea respins. Acum două ore, Lynda îi refuzase invitația la masă. El își păstrase surâsul și reiterase oferta pentru seara următoare. Răspunsul femeii fusese același, și pentru următoarea zi și pentru toate celelalte zile ale săptămânii.

Și mai rău, ea îl informase că de acum înainte nu-i mai putea acorda decât serile de sâmbătă. Să audă asta din gura aceleia pe care el era cât pe ce s-o ceară în căsătorie ! Bineînțeles, Lynda protesta întotdeauna, de formă, dar, în dimineața asta, ei n-o putuse îndupleca.

Pradă unei mâinii oarbe, el părăsise cabinetul trântind ușa. Ajuns la biroul lui, o certase pe recepționeră, apoi pe secretară și îl terorizase pe unul dintre curieri. Figura abătută a băiatului îl readusese pe Kent la realitate și el își ceru scuze. **Își**

petrecuse în continuare dimineața potolind susceptibilitatea membrilor echipei lui, apoi ieșise s-o întâlnească pe soră-sa pentru masa de prânz.

Răbdarea nu fusese niciodată punctul forte al Theresei. Ea își smulse fratele din reflecții :

— Deci ? întrebă ea cu inocență.

— Deci nimic.

Răspunsul laconic o exasperă pe Theresa.

„Așteptai mai mult, surioară ? Ei bine, și eu așteptam mai mult“, gândi el posac.

Băgând mâna în buzunarul vestei, scoase ochelarii cei noi.

— Ia te uită ! Acum porți și ochelari ? se minună Theresa. Ai într-adevăr probleme cu vederea ?

„N-am probleme cu vederea, am probleme cu oftalmologul meu“, fu el cât pe ce să răspundă.

— Eu iau o limbă-de-mare prăjită. Dar tu ?

Theresa îl fulgeră cu privirea. Darabanua impacientată a unghiilor ei, vopsite cu griă, pe masă exprima în același timp neliniștea și dezaprobarea. Kent ar fi râs văzând-o pe soră-sa cum clocotește, dacă n-ar fi fost și el nenorocit.

Chelnerul care venea să ia comanda îi oferi un scurt răgaz lui Kent. Dar când rămaseră singuri, Theresa explodă.

— Nimeni nu-i obligat să iasă cu oculistul lui în fiecare seară ca să-și facă rost de o prescripție pentru ochelari.

— E adevărat, consimți Kent. Dar oculistul meu e o oculistă.

Oare avea să-și revadă el într-o zi fermecătorul său oftalmolog în afara orelor de program ?

Theresa îl scrută lung.

— Spune-mi, ce se petrece între Lynda și tine ? Ieși cu ea în fiecare seară, vă întoarceți în zori, plecați împreună un week-end întreg... Ridică o sprânceană : N-ai petrecut niciodată atâta timp cu o femeie. Ce are ea în plus față de altele ?

— Detectivul tău nu-și face bine treaba, o luă peste picior Kent.

— El e mai bine plasat decât oricine pentru a-mi oferi informații, i-o întoarse Theresa, cu trufie. Suzanne e un informator excelent. Ea știe tot ce face soră-sa.

— Nu, nu știe, negă Kent. Dar, în interiorul lui, era confuz : Eu am condus-o pe Lynda la mașina ei în fiecare seară la ora zece.

Theresa fu vădit descumpănită de mina sumbră a fratelui ei.

— Totuși... după cum spune Suzanne, Lynda nu se întoarce niciodată acasă înainte de două dimineața. Unde dracu umblă ea așadar după ce te părăsește ? Și cu cine ?

Cu cine ? Kent remorcă cu drag privirea de animal rănit a Lyndeii din momentul în care el o acuzase că se aprinde când o sărută un bărbat...

Nu, cu certitudine nu exista un alt bărbat în viața ei. Lynda era o femeie fidelă. Ea întruchipa femeia visurilor lui. Și el era sigur că e bărbatul vieții ei. Rămânea s-o convingă de asta !

— Nu există un alt bărbat, decretă el cu suflul dintr-o dată ușurat.

— Sunt convinsă de asta, consimți cu grabă Theresa.

— În fine... ba da, am un rival, dar e timpul să-l elimin, urmă Kent. Apucându-și servieta de pe

masă, se ridică : Îmi pare rău, surioară, dar nu mai pot rămâne.

— Să-l elimini ? repetă Theresa, brusc alarmată. Kent ! Ce-ai să faci ? Ce vrei să spui ? Fii înțelegător. Și, în timp ce Kent se îndepărta, șopti : Doamne, fă să nu se întâmple nimic grav și îți jur că niciodată n-am să mă mai apuc să însor pe nimeni !

*
* *
*

Cu un buchet de flori sub un braț și un cós de picnic în mâna cealaltă, Kent bătu ușor la ușa cabinetului Lyndei. Secundele se scurgeau, interminabile.

— Hai, draga mea, știu că ești acolo, zise el. Mașina ta e încă în parcare.

Bătu din nou, ceva mai puternic și mai nerăbdător. Fluieratul lui ușor căpătă ritmul unui marș militar.

De cealaltă parte a ușii, Lynda își înfîgea unghiile în palme.

— Pleacă ! șopti ea cu o voce abia auzită. *Trebuie să lucrez.*

Avusese precauția să zăvorască ușa după plecarea ultimului pacient. Când Kent plecase furios de dimineață nu era sigură că el avea să creadă într-adevăr spusele ei precum că nu-i va mai acorda decât o seară pe săptămână. Kent Berringer nu renunța cu ușurință. I-o dovedise în mai multe rânduri.

Când ceasul bătuse ora șase, se gândise totuși că el se descurajase. Atunci, ușurată și decepționată în același timp, se cufundase în lucru. Dar bătaia

ușoară în ușa de la intrare o făcuse să-î sară inima de nespūsă fericire, deși glasul rațiunii îi porunceă să nu deschidă.

N-avea timp să continue o relație activă cu unt bărbat, și mai degrabă ar pune capăt ieșirilor ei cotidiene împreună cu Kent, asta ar trebui. În ciuda hotărârilor ei și a acceselor de teamă, se trezise îndrăgostită de bărbatul ăsta dezinvolt, iresponsabil. A-l vedea zilnic n-o făcea decât să-și întărească niște sentimente periculoase. Legătura lor trebuia să înceteze.

Liniștea se reinstaurase. Lynda trase cu urechea, sperând să audă pași care se îndepărtează. În loc de asta, percepū un zgomot surd, apoi foșnetul unei hârtii. O clipă mai târziu, o foaie de hârtie galbenă se strecura pe sub ușă.

Curiozitatea îi dădu ghes. Cu degete tremurânde, desfăcu foaia, întrebându-se cum ajunsese în mâna lui Kent hârtia asta care purta antetul unui cabinet juridic.

„Lynda, citi ea, lasă-mă să intru ca să-mi pot cere scuze. Nu sunt decât un imbecil, dar promit să mă schimb. Când îmi vei deschide, am să-ți explic. Kent. P.S. : Dacă trebuie, o să mă culc în fața ușii.“

— Căpătână de măgar ! bodogăni ea.

— Se admite, răspunse vocea senzuală pe care o cunoștea bine.

— Și, de altfel, ce vrei să-mi explici ? Mesajul tău e sibilinic !

— Deschide și ai să afli.

El obținuse câștig de cauză. Din discursul judicios pe care ea și-l tot repetase după întâmplarea de dimineață nu mai rămăsese nici un cuvânt. Pri-

virea albastră a lui Kent o făcea să-și piardă memoria... și capul. Când îl văzu, simți cum îi zboară mahnirea și cum trupul i se înfioară.

Resemnat, pregătit pentru o așteptare lungă, Kent se așezase pe jos. El se ridică cu agilitatea unei feline.

— Sunt dezolat, spuse simplu.

Ea se strecură atunci în brațele reconfortante ale prietenului ei cu sentimentul că-și găsește însfârșit adevăratul ei loc.

— Și eu. Azi dimineață nu-mi clarificasem ideile, șopti ea.

Kent îi atinse buzele cu o infinită tandrețe. Sărutul lui vorbea, mai elocvent decât o frază lungă, despre cât era el de consternat de cearta lor.

— Ce vrei să-mi explici? întrebă ea din nou când el își recăpătă suflul.

— Că... că înțeleg că ai de lucru, zise el adunând de pe jos coșul și florile. Pot să intru sau trebuie să continui să vorbesc pe palier?

Lynda se dădu la o parte ca să-l lase să treacă. Straniu: când o strângea el în brațe, ea n-avea nici o incertitudine; de îndată ce el se despărțea de ea, îndoielile o asaltau și ea își regăsea scepticismul.

— Cum se face de-ai înțeles brusc că eu trebuie să lucrez?

— Și eu, am și eu unele săptămâni încărcate. Contrar celor pe care ți le poți tu închipui, eu muncesc mult.

Kent surâse văzând expresia perplexă a Lyndeii. Îi întinse buchetul de flori.

— Am să-ți explic totul, promise el sărutând-o pe vârful nasului. Dar, mai întâi, acceptă scuzele unui imbecil.

Oarecum îmbunătățită, Lynda atinse ușor petalele de un roșu sângerieu ale trandafirilor parfumați.

— Kent, sunt magnifici, dar nu-i merit. Am fost dezagreabilă cu tine azi-dimineață. Când tu ai insistat să ieșim în seara asta, nu m-am gândit decât la muntele de hârtii de pe biroul meu.

— Muntele care te-a făcut să rămâi aici în fiecare seară după ce eu te însoțeam până la mașina ta ?

Văzând privirea surprinsă a Lyndei, Kent preciză :

— Am discutat cu asistenta ta în după-amiaza asta. Ea mi-a vorbit despre responsabilitățile suplimentare pe care a trebuit să ți le asumi în timpul bolii doctorului Kelsey și mi-a spus cât ai fost de obosită toată săptămâna.

Kent așeză buchetul de trandafiri pe interfon, apoi o luă pe Lynda de mână și o sili să se așeze într-un fotoliu.

— Crede-mă, știu că nu toată lumea poate avea program de funcționar. Și eu trebuie să rămân adesea până târziu la birou. În meseria mea, săptămânile sunt adesea istovitoare.

— Birou ? Meserie ?

Atunci, Kent trebui să mărturisească. Fără tragere de inimă.

— Eu sunt avocat ziua și muzician seara. Muzicienii mei și cu mine am visat la glorie, când eram adolescenți, dar ne-am cumințit și ne-am ales niște cariere mai sigure. Nu mai cântăm decât pentru plăcerea noastră.

În timp ce vorbea, Kent întindea o față de masă pe mochetă și golea conținutul coșului. N-avea cum să vadă expresia periculos de posomorâtă a Lyndei.

De la început, ea îl suspectase pe Kent că e prefăcut. Că îi ascunde o întreagă porțiune a existenței lui ca s-o seducă mai ușor. Dar de ce păstrase el secretul până în seara asta ?

Kent aranja acum tacâmurile pe fața de masă albă.

— Am adus merindele necesare pentru doi lucrători înverșunați care au ajuns în întârziere lăsând dragostea să treacă înaintea datoriei. Veniți, doctore, să mâncăm, îi zise întinzându-i mâna.

Dar Lynda se refugie în celălalt colț al încăperii.

— Rămâi acolo, porunci văzând că el se ridică. Nu mă atinge, specie de... de... de... Ce ești tu ?

Văzând cum ochii ei căprui aruncă fulgere, cum buzele nu mai formează decât o dungă subțire și palidă, Kent înțelese că avea să plătească prețul comediei sale stupide. Se blestemă, deci, pentru că a jucat teatru multă vreme.

— Tocmai ți-am explicat, începu el cu prudență. Sunt avocat. Cabinetul meu juridic merge bine, iar familia mea deține instituția bancară Capital City Bank.

Lynda îl fixă, cu gura căscată. Un sentiment de catastrofă iminentă o apăsă.

— De ce nu mi-ai spus astea înainte ? întrebă ea cu un glas șters.

— N-am avut ocazia, asta-i tot.

Kent crezuse că aceste câteva mărturisiri vor fi de-ajuns ca să aranjeze totul, dăr, în mod vizibil, situația se învenina.

— Cum ? Ai fi putut să mi le spui de zeci de ori. De pildă, când mi-ai dezvăluit că nu ești strip-teaseur !

— Vo... voia mca tu să fii interesată de mine, și nu de contul meu din bancă sau de poziția mea în societate.

Până acum, Kent crezuse că acestea erau bune, excelente motive ca să justifice minciuna lui. Dar... acum, că le enunța cu voce tare, vedea cât sunt de ridicole. O privire furișă în direcția Lyndei îl înștiință că aceasta își ieșise din fire.

— Știu, am lăsat ca această comedie să dureze prea mult timp, admise el cu precipitare. Sunt dezolat. M-am purtat prosteste.

Lynda continuă să arunce spre el o privire uci-gașă.

Din ce în ce mai jenat, el încercă să glumească :

— Să presupunem că aș fi putut să fac o pauză în acest week-end și să-ți zic : „Apropo, draga mea, eu nu sunt muzician, sunt avocat.“ Dar tu nu m-ai fi crezut.

Înălțând o sprânceană răzbunătoare, Lynda îi aruncă :

— Ba da ! Totuși, onestitatea ei naturală o obliga să admită : De acord, mi-ar fi trebuit ceva osten-eală să te cred, dar tu n-ai fi avut decât să te străduiești să mă convingi.

— Ce schimbă asta în sentimentele tale pentru mine ?

— Dacă aș fi știut cine ești tu cu adevărat, m-aș fi scutit de multe întrebări, multe neliniști. Aș fi avut mai puține scrupule în ce privește ieșirile împreună cu tine !

Acest răspuns atinse un punct sensibil al lui Kent.

— Kent Berringer, avocat bogat provenit dintr-o familie de bancheri e mai acceptabil pentru dr.

Lynda Fisher decât Kent Berringer, muzician de cabaret, o persiflă el. Banii și prestigiul contează atât de mult pentru tine ?

— Da ! strigă Lynda fără să gândească. În fine... nu.

— Trebuie să știu.

— Se înșelase ! Ea era asemeni tuturor celorlalte. Beat de mânie, el inversă rolurile și o amenință pe Lynda.

— Am bani mulți, aruncă el. Dacă asta te excită într-adevăr...

— Oprește ! Tu nu înțelegi ! Nu poți înțelege

— O, ba da, înțeleg foarte bine ! Oamenii că tine sunt fascinați de biștari ! de vechi familii ! de aparențe !

— Nu fi grosolan ! E fals, îi întoarse Lynda.

Decepțiile și temerile care îi bântuiseră copilăria reveneau în memoria Lyndeii. Nu, ea nu era „fascinată“ de aristocrați, de oamenii aștia Țpsiți de griji care nu binevoiau decât să se nască și își antrenau familia în nebunia lipsei lor de griji ! Pe neașteptate, Lynda dădu curs liber unei sumedenii de cuvinte amare, amestecând de-a valma oamenii și lucrurile care îi fuseseră refuzate.

Kent o ascultă cu o oroare crescândă pe când ea îi descrie o copilărie trecând de la lux la mizerie.

— Când aveam doisprezece ani, a trebuit să ne lăsăm casa pe mâna creditorilor, pentru că tata eșuase încă o dată și nu mai avea nici un sfanț cu care să-și plătească datoriile. El ne-a lăsat în gară, promițându-ne că o să revină foarte repede. Dar i-au trebuit câteva săptămâni ca să-și îndeplinească promisiunea. Am încercat să nu plâng față de Su-

zanne, fiindcă tata conta pe mine că voi avea grijă de ea.

Inima lui Kent sângera când și-o imagina pe fetița de doisprezece ani, abandonată într-o gară sinistră, doar cu sora ei mai mică drept companie. Lynda se îngrijise de soră-sa, dar de ea cine avu-sese grijă ?

Traversă camera din doi pași și o luă pe tânăra femeie în brațe.

— Scumpa mea, scumpa mea, murmură el cu o voce liniștitoare. Acum nu mai ești primejduită de nimic. O să fii mereu în siguranță cu mine.

— Credeam că și tu ești ca și el, hohoti de plâns Lynda, lipită de umărul lui.

— Ca și cine, draga mea ?

— Ca tata, zise ea cu simplitate, înainte de a se apuca iar să povestească despre extravagantele de mare senior ale lui Gerald.

Kent se așează pe canapea și o luă pe Lynda pe genunchi. O legănă cu duioșie la pieptul lui până când lacrimile i se opriră.

Se înșelase în socoteli, dar nu așa cum crezuse cu câteva minute mai devreme. Disprețul tinerei față de orice amuzament, obsesia ei pentru muncă, toate se explicau acum. Cum se explica și faptul că ea se ferise de el, neîncrezătoare, atâta timp. Totul devenea logic. Și, mai ales, se dovedea clar că el era exact bărbatul care îi trebuia ei.

Adevăratul Kent Berringer i se potrivea perfect adevăratei Lynda Fisher.

Și el avea nevoie de ea. O iubea din toată inima. Dar, fără îndoială, ea nu era pregătită să asculte această mărturisire. Trebuia mai întâi să

se familiarizeze cu acel Kent Berringer pe care tocmai îl descoperise.

— Știu că el ne iubea, reluă ea. Și, în ciuda tuturor încercărilor prin care ne-a făcut să trecem, niciodată n-am încetat să-l iubesc și eu. Și apoi ai apărut tu, la fel de dezinvolt și de irezistibil ca și el.

— Sunt irezistibil? glumi el, ca să destindă atmosfera.

Ea îi zâmbi :

— O știi foarte bine.

— Și tu ești irezistibilă. După un sărut cast, Kent se dezlipi de ea : Am promis să-ți probez că sunt un om onest și demn de încredere, nu ?

— Ai să încerci iar să mă faci să cred că ai fost cercetaș când erai mic ? întrebă Lynda cu un râs ironic.

— Am fost. Am să-ți arăt insignele când ai să vii la mine, în week-end-ul ăsta.

— La tine ?

— La mine. S-o avertizezi pe Suzanne... Dar, pentru moment, să mergem la masă. Pe urmă am să te aduc înapoi la birou și am să te las să lucrezi câteva ore. Apoi, am să te însoțesc la mașina ta și am să te urmez. Ca să fiu sigur că te duci acasă, unde să-ți permiți o adevărată noapte de odihnă. Kent îi aranjă cu gingășie o șuviță de păr auriu : Știi, iubirea mea, tu ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine. Trebuie să înveți să-ți gospodărești timpul, să-ți pui ordine în viață...

Lynda se puse pe râs :

— Cel care a făcut totul ca să-mi răstoarne sensul vieții cu susul în jos, acela îmi spune asta ?

— Bărbatul care ți-a întors existența cu susul în jos e personajul pe care eu mi-l inventez când viața mă supără prea tare, spuse Kent trăgându-și prietena către picnicul pe care-l încropise pe mochetă. Îți voi vorbi de el alădată. Am avut destule emoții pentru seara asta, nu crezi ?

Epuizată, Lynda aprobă din cap. Totuși, era curioasă.

— Promiți să-mi vorbești de el ? În curând ?

— Pe cuvânt de cercetaș, jură Kent întinzându-i o farfurie.

— Vorbești de un cercetaș, murmură Lynda. Tu mă minți de când te cunosc.

— Am spus adevărul întotdeauna.

— Trecând, totuși, câteva detalii sub tăcere.

— Doar unul.

— Care ?

— O să vedem sâmbătă. Acum, destul cu flecăreala. Să mâncăm înainte de a trece la muncă. Am o pledoarie de pregătit pentru mâine, și avocații buni sunt asemeni cercetașilor : întotdeauna pregătiți.

CAPITOLUL 11

Lynda făcu ochii mari văzând insigna care trona deasupra biroului lui Kent.

— Nu, glumeai ! Tu ai fost într-adevăr cercetaș.

— Eu sunt un om cinstit, care spune întotdeauna adevărul, afirmă Kent cuprinzând-o de mijloc.

— Întotdeauna ?

— Mi se pare că ți-am demonstrat-o din plin. Am promis că-ți las timp să lucrezi și am făcut-o. Am mers până la a te hrăni ca să ai puterea să cotrobăiești prin muntele tău de hârtoage și apoi, în fiecare seară, te-am însoțit cuminte până acasă. Merit o recompensă pentru buna mea purtare.

Vioaie, Lynda se înălță pe vârful picioarelor și atinse cu un sărut gura senzuală a lui Kent.

— Ce zici de recompensa asta ?

— E un început.

Ea se strecură lângă pieptul viril și, cu vârful limbii, urmări desenul buzelor pline.

— Așa e mai bine.

Kent o sărută cu îndrăzneală și cu pasiune. Ea își simți genunchii cum se înmoaie, pulsul cum i se accelerează, sufletul cum i se răvășește. Când își regăsi glasul, murmură :

— Mă întreb care dintre noi doi a fost recompensat.

— Noi. Am crezut că o să înnebunesc săptămâna asta, neputând să te ating. El își luă revanșa desfăcând cu febrilitate nasturii de la bluza Lyndei : Ai pielea cea mai dulce din lume, șopti el sărutând un umăr mătăsos. Iubesc savoarea ta.

Lynda dădu capul pe spate ca să-și lase gâtul pradă sărutărilor toride. La rândul ei, deschisese și ea cămașa lui Kent și îi parcurgea torsul cu mâinile avide.

Efectiv, mulțumită seriozității prietenului ei, putuse să-și recupereze rămaneră în urmă și, în seara asta, la o oră după plecarea ultimului pacient, își lăsase masa de lucru curată pentru prima dată după atacul suferit de dr. Kelsey. Totuși, în destule rânduri își dorise ca Kent să-și calce cuvântul...

În prima seară, faptul că știa că el lucra la câțiva pași depărtare de ea, n-o ajutase deloc să se concentreze. Dar, puțin câte puțin, o complicitate, unele obișnuințe se născuseră...

— Vorbind de adevăr... Lynda făcu o pauză ca să sărute părul brun și bogat, acolo unde inima lui Kent bătea nebunește : ...nu trebuia să-mi spui ceva despre tine după ce-ți voi fi văzut insigna de cercetaș ?

Kent redeveni serios. Cuprinse în palmele făcute căuș chipul Lyndei și sondă privirea căpruie, sperând să citească acolo reflexul sentimentelor care făceau să-i bată inima.

— Te iubesc, Lynda.

Lynda nu se așteptase la o asemenea revelație. Ea crezuse că Kent era un celibator înveterat care dorea o legătură, sinceră dar fără complicații.

•

— Mă iubești ? De ce ?

Kent dădu cu încetineală din cap.

— Și eu mă întreb. Tu, totuși, n-ai neglijat nimic ca să-mi demonstrezi că nu eram făcut pentru tine. Cred că, încercând să te conving de contrariu, mi-am dat seama că tu ești femeia vieții mele.

— Femeia vieții tale ?

El se puse pe râs.

— Biroul ăsta produce ecou. Da, dragostea mea. Week-end-ul trecut mi-a produs pofta să dorm în fiecare noapte cu tine și să mă trezesc în fiecare zi lângă tine. Săptămâna asta, lucrând cu tine, am avut o altă vedere de ansamblu despre ceea ce ar putea fi viața noastră împreună. Vreau să fiu aproape de tine săptămâna viitoare și toate săptămânile. Vreau să te iau de soție, Lynda.

Lynda îl scrută fără să spună un cuvânt. Ea îl iubea și el îi propunea s-o ia în căsătorie. Era prea frumos. Era prea minunat.

Descumpănit de liniștea aceasta care îi părea prea puțin entuziastă, Kent insistă :

— Un simplu da îmi ajunge.

— Nu pot, zise ea pe un ton abătut.

Kent încruntă sprâncenele. Era obișnuit cu protestele vehemente, cu nu-uri obstinate, dar pe care știa să le transforme în da-uri. Dar acest „nu pot“ îl lua pe nepregătite. Înarmându-se cu răbdare, întrebă :

— Mă iubești ?

Donui acesta tandru o obligă pe Lynda să ridice ochii. Ea se înecă în privirea albastră care o fascina.

— Da, te iubesc, spuse ea dintr-o suflare. Dar nu pot să te iau de soț.

Kent se retrase de parcă l-ar fi pălmuit.

— Ai vreun alt soț ascuns pe undeva ?

Depart de a surâde la această remarcă, glumeață, Lynda își ridică bluza de pe jos și, strângând-o la piept ca pentru a se apăra, murmură :

— Sunt alte motive.

— Care ?

Ea se agăță de primul pretext care îi trecu prin minte :

— M-ai... m-ai mințit.

— Încearcă altceva, îi aruncă Kent. Am lămurit neînțelegerea asta, doar știi, ce dracu !

— Nu înjura.

— Se vede că nu m-ai auzit niciodată înjurând de-adevăratelea.

Odată refăcută, Lynda se simți mai puțin vulnerabilă. Își redescoperise toată luciditatea și verva.

— Just ! strigă ea. Asta demonstrează că nu ne cunoaștem destul. Nu ne putem căsători după numai două săptămâni.

— Putem să ne mai prelungim logodna, îngădui Kent, ușurat.

Ca toți celibatarii, și ei îi era frică să se angajeze. El va ști s-o liniștească.

— Cât timp dorești ?

— Dar n-am acceptat să mă căsătoresc, îi aminti Lynda cu precipitare. Sunt altele de luat în calcul mai mult decât timpul. Lucruri pe care tu nu le poți înțelege.

Cum ar putea să înțeleagă el, când ea însăși nu pricepea teama viscerală care o cucerise ?

Fără să-și dea osteneala să-și potrivească la loc hainele, Kent merse să se așeze pe canapeaua din fața biroului lui.

— Hai și explică-mi, spuse cu zâmbetul lui cel mai frumos, bătând ~~darabana~~ cu degetele în perna de lângă el.

Lynda își mușcă buzele. Torsul ăsta musculos oferit mângâierilor ei, brațul ăsta întins pe rezemătoarea canapelei într-o invitație mută, totul în Kent încarna farmecul și virilitatea. Dacă ea ar crede și s-ar adăposti în brațele lui, el ar ști s-o convingă și s-ar pomeni măritată fără nici măcar să-și dea seama de asta.

— Nu, slobozi ea un cuvânt lăsându-se să cadă în fotoliul din apropierea ușii.

— Cum vrei.

Tonul lui Kent era nepăsător. El părea pe de-a-ntregul destins, dar Lynda remarcase ușoara crispare a degetelor lui pe rezemătoarea canapelei. Brusc, ea se simți mai bine : el nu juca teatru, era la fel de nervos ca și ea. Trebuia așadar să-și justifice refuzul.

— Am niște responsabilități față de dr. Kelsey. Nu pot să-l las baltă.

— Nici nu-ți cer asta, preciză Kent. Și eu am niște responsabilități. Mi-ar plăcea să te duc cu mine într-o lungă lună de miere, dar putem accepta completa restabilire a asociatului tău.

Îi oferi un zâmbet. Nu acel zâmbet captivant care-i provoca fierbiențeli, ci un surâs tandru care o răvăși.

— Acum, că am lămurit problema asta, mai ai și alta ?

Lynda simți cum îi crește panica. Privirea ei febrilă parcurse biroul ca și cum putea să găsească prin el o altă scuză de invocat.

— Suzanne ! strigă ea atunci. Are nevoie de mine.

Kent își încruntă sprâncenele. Nu văzuse și nu simțise la Suzanne nimic care să indice că ea ar fi o tânără fragilă și timorată.

— Sora ta e mare, declară el cu un ton ferm.

— Nu pot s-o abandonez.

Deși clocotind de nerăbdare, Kent se sforță să vorbească pe un ton calm.

— Suzanne nu e copil. După câte am văzut, ea e perfect capabilă să se descurce singură.

— Nu încă. Nu se poate descurca fără sprijinul meu material.

— Eu câștig din belșug ca să ne ajungă să trăim amândoi. Poți să-i dăruiești surorii tale toate onorariile atâta timp cât va avea nevoie de ele și cât îți va face plăcere.

Lynda încrucișă brațele.

— Știam că n-ai să înțelegi, declară ea, iritată că nu găsește mijlocul de a-l destabiliza pe Kent. Nu-i o chestiune de bani. Suzanne a fost abandonată de cei pe care îi iubea. Nu pot s-o las.

— Spune mai degrabă că nu vrei. De ce ți-e frică, Lynda ? De a observa că sora ta n-are nevoie de tine ?

Kent se ridică.

— Noi avem nevoie una de alta, insistă Lynda ridicându-se și ea.

— Mai ales tu ești cea care ai nevoie de soră-ta. Ca paravan !

— E ridicol ! Refuzi să înțelegi că eu am simțul răspunderii ! strigă Lynda îndreptându-se spre ușă.

Kent o ajunse din doi pași uriași. Își băgă mâinile în buzunare ca să nu cedeze tentației de-a o apuca de umeri ca s-o scuture până când o să-i revină bunul-simț.

— Ce vei face când Suzanne va părăsi cuibul tău ? Ea o să-și obțină diploma în curând. O să plece, o să-și închirieze o casă.

Lynda încremeni pe loc. Gândurile îi fugiră la dimineața în care Suzanne îi ținuse același discurs. Făcu stânga-mprejur și repetă răspunsul de atunci :

— Ea are deja o casă.

— Cine plătește chiria ?

— Eu.

— Cine cumpără mâncare, cine achită facturile ?

— Eu.

— Atunci e casa ta. Ce vârstă are Suzanne ?

— Nu văd legătura.

— Răspunde-mi la întrebare, pretinse Kent.

Simțindu-și sufletul ca pe un martor ocărât de un avocat, Lynda răspunse cu jumătate de gură :

— Douăzeci și patru de ani.

— Vârstă adultă, observă Kent. Nu e rolul unui părinte să facă în așa fel încât copiii lui să fie capabili să se descurce singuri când ajung la vârsta maturității ?

— Ba da, dar...

— Și nu veghează părinții ca progeniturile lor să primească o educație care să le permită să-și asume și să dorească acțiunea ? Tu ai servit surorii tale drept părinte în ultimii zece ani, nu-i așa ? Kent făcu o pauză și aplică lovitura de grație

cu un surâs triumfal : Consideri că ai fost un părinte bun ?

Lynda trebui să se recunoască învinsă.

— Da. Suzanne vrea și va fi în curând capabilă să zboare cu propriile-i aripi, admise ea.

Deschise ușa.

— Plec acasă.

— Așa ! Fugi să te refugiezi în căsuța ta, o ironiză Kent. Și grăbește-te, fiindcă în curând o să fie goală. În culmea exasperării, strigă : Mincinoaso ! Tu nu mă iubești !

Fără să-i răspundă, femeia alergă spre ascensor. Urca în cabină când Kent o chemă.

— Vino înapoi ! Am să te conduc.

— Inutil, îi întoarse ea, sfidătoare. La revedere, Kent.

Ușile ascensorului se închiseră. Lynda se încordă, refuzând să dea curs liber lacrimilor. Ajungând la parter, se îndreptă spre cabina telefonică pe care o văzuse în hol. În timp ce forma numărul ei de-acasă, își aminti că Suzanne ieșise cu Jay. Agăță receptorul în furcă.

Iată...

Era abandonată.

Nimeni nu-i venea în ajutor. Pradă unei panici profunde, țipă de spaimă simțind cum o mână i se așeză pe umăr.

Era Kent. El o duse spre ieșire.

— Hai, zise. Te însoțesc.

— Dar...

— Nu discuta. Eu te-am adus aici, e datoria mea să te duc înapoi acasă, declară el ajutând-o să urce în Ferrari.

Parcurseră drumul în tăcere. Când Kent opri în fața căsuței, Lynda sări afară din mașină și alergă spre ușă fără a arunca nici o privire în urmă.

Se 'afundă într-unul dintre fotoliile din salon cu un suspin de ușurare. În sfârșit, era acasă. În securitate.

„Cred că ai nevoie de mine“. Întreaga seară auzi această afirmație, și declarația de dragoste a lui Kent, atât de clar ca și cum el s-ar fi aflat lângă ea. Dar îl ignoră. Nu, n-avea nevoie de nimeni ca să fie în securitate. Ea își controla viața. Ea singură. Singură. Singură...

*
* *

— Ai o mutră de înmormântare, constată Suzanne când Lynda sosi în bucătărie, sâmbătă dimineața târziu.

— Nu.. nu mă simt prea bine, bâigui Lynda.

— Asta din cauză că ai stat acasă aseară? întrebă Suzanne turnând apă în ceainic. Vrei o ceașcă de ceai?

— Cu plăcere.

— Uite, mătușă Lyndy, zise Maureen întinzându-i ursulețul ei de pluș, Mimi o să te facă bine. Cu lacrimi în ochi, Lynda strânse ursul la piept.

— Mulțumesc, copilaș, zise sărutându-și nepoata. Brațele mici, grăsuțe o înlănțuiră.

— Eu te iubesc, mătușă Lyndy. Vreau să te faci bine.

— Și eu, supralicită Ariel asociindu-se la această îmbrățișare.

Lynda avea sentimentul că nu se va mai simți bine niciodată. Lacrimile se porniră să-i curgă în șiroaie pe față în timp ce le strângea cu violență lângă ea pe cele două fete.

Suzanne se așază și umplu două cești cu ceai.

— Vrei să vorbim despre ce nu merge ?

— Totul merge bine, replică sec Lynda.

Vru să-și ceară scuze, dar, înainte de a putea pronunța vreun cuvânt, hohotele de plâns i se întetiră. Suzanne se grăbi să înghenuncheze lângă ea și o îmbrățișă murmurându-i cuvinte consolatoare. Această inversare de roluri constitui pretextul pentru Lynda : ea mărturisi tot ce se petrecuse și se spusese în ajun la Kent în birou.

— Tu ai fost o mamă bună, afirmă Suzanne când Lynda tăcu. În afară de un lucru.

Suflându-și nasul, Lynda întrebă :

— Care ?

— Mă faci să mă simt vinovată că m-am făcut mare și că trebuie să te părăsesc. Și nu e drept.

— Obiectez ! strigă o voce masculină din ușa bucătăriei. Totul e drept în dragoste, ca și în război.

— Kent !

Lynda se simți pe punctul de a leșina. Agățându-se strâns de marginea mesei, încercă să redevină stăpână pe sine și să-și mascheze tristețea înapoia unei mâini nedomolite. Dar, în același timp, murea de poftă să se arunce în brațele lui Kent.

— Sunt bucuroasă că te văd, Kent. Îmi pare rău, dar eu trebuie să plec. Fetele și eu trebuie...

hm... să mergem la piață, spuse Suzană împingându-și progeniturile spre culoar.

— Nu-i nimic, o asigură Kent, cu privirea ațintită spre Lynda. Când rămaseră singuri, adăugă : Am reflectat mult ieri seară. Am ajuns la concluzia că ești cu adevărat mincinoasă.

Lynda îl fulgeră cu privirea. Omul ăsta era imposibil.

— Ai un cap îngrozitor, constată el după câteva clipe.

Lynda îl scrută în tăcere. Și el avea o înfățișare deprolabilă. Barba din ajun îi acoperca obraji. Ochii îi erau roșii de nesomn și înconjurați de cearcane vinete. Și, cu toate astea... pentru ea rămânea bărbatul cel mai seducător de pe pământ.

— Și tu la fel, replică ea totuși.

— Atunci înseamnă că formăm o pereche perfectă. Kent ingenunche dinaintea ei și surâse : De fapt, asta și e problema ta : eu sunt prea perfect.

Ea clătină din cap.

— Modestia ta o să mă surprindă întotdeauna.

Kent redeveni serios.

— Ți-e teamă că eu sunt un vis care va dispărea când te vei trezi. Privește-mă bine, Lynda, porunci el. Pe cine vezi ?

— Îl văd pe Kent Berringer, unul dintre Berringeri, îl luă ea peste picior. Avocat bogat și cântăreț de sax.

— Și mai departe ?

— Un bărbat foarte seducător. Asta voia să audă orgoliul tău ?

— Orgoliul meu zace în țândări la picioarele tale, în caz că nu remarcaseși. Își apropie fața până o atinse pe cea a Lyndei : Ochii sunt specialitatea ta, dr. Fisher. Uită-te bine. Vei vedea bărbatul care te iubește din toată inima lui și care te imploră să ai încredere în dragostea lui.

Ochii albaștri ai lui Kent erau un ocean de iubire curată. Lynda nu le putea ignora mesajul.

— Da, văd pe bărbatul care mă iubește, zise ea încetișor.

— Foarte bine. Acuitate perfectă. Prinzându-i fața în mâini, Kent o privi intens : Dar eu ? Oare văd într-adevăr ceea ce cred eu că văd, dr. Fisher ?

Ea ar fi vrut să-i răspundă că el avea dreptate, că el era omul pe care îl visa și că îl iubea într-atât, încât îi era frică.

Kent insistă :

— Ai încredere în mine. Ai încredere în *noi*. Așa e dragostea, Lynda. Te iubesc.

Lynda nu-și mai putu stăpâni lacrimile.

— Mi-e teamă, șopti ea.

— Și mie, spuse Kent. E înfricoșător să-ți încredințezi viața în mâinile cuiva, dar e și mai înfricoșător să nu îndrăznești s-o faci. Fiindcă te pomenști singur pe lume. Și nu asta vrei tu, nu-i așa ?

Lynda clătină din cap. Se temea mai tare să nu-l piardă pe Kent decât că s-ar înșela asupra lui. Cu o mână tremurândă, îi mângâie obrazul.

Kent sărută mâna care-l mângâia.

— Acum, reluă el, spune-mi ce văd eu.

Uitându-și temerile, Lynda se încumetă să glumească :

— De obicei, nu dau răspunsuri precise pacienților mei, dar tu ești un caz particular. O vezi pe femeia care te iubește.

— Nu sunt sigur că asta-i tot, observă Kent îngândurat. Ridică-te, ca să văd mai bine.

— Ai nevoie de o examinare aprofundată, aprobează Lynda ridicându-se. Își înnodă brațele în jurul gâtului prietenului ei și adăugă : Acum trebuie să vedem dacă poți să citești și ultimul rând, cel cu literele cele mai mici.

Încruntând sprâncenele ca și cum s-ar fi sforțat să privească la tabloul din cabinetul oftalmologic, Kent murmură :

— Scrie „Ai încredere în mine“.

— Perfect, șușoti Lynda, sărutându-l cu tandrețe. Pentru celelalte examinări o să trebuiască să ceri programare. Zâmbi : Te pot programa peste o lună, să zicem la ora două și jumătate.

— E prea mult până atunci, șopti Kent. Eu sunt un caz disperat.

— Dacă vrei într-adevăr o consultație detaliată... Lynda îl sărută cu pasiune : ...o consultație care începe printr-o mică reuniune în frumoasa capelă de pe Cambridge Boulevard și se prelungește o săptămână-două într-un loc exotic, o să trebuiască să aștepți o lună.

— Doctore, am nevoie de o consultație care să dureze cel puțin șaiszeci de ani. Într-o casă cu o grădină mare, cu un gard viu de laur, cu câțiva copii și un câine. Poți să-ți găsești timp pentru consultația asta ?

— Hai să discutăm despre asta... Lynda avu un surâs senzual : ...într-un loc mai confortabil.

Kent înălță o sprânceană.

— Să nu 'mi te plângi dacă am să te salt pe umăr ca să te duc în camera ta, zise. Nu poți ispiti un bărbat fără ca ispita să nu aibă urmări.

— De ce m-aș plânge ? Găsesc apucăturile oamenilor cavernelor ca fiind „interesante“, o știi.

— Eu sunt un Berringer. Familia mea e distinsă și respectabilă.

— Da, dar tu ești oaia râioasă a familiei.

Lynda se înălță pe vârful picioarelor și acapără buzele iubitului ei. Înnebunit de dorință, el o ridică în brațe și se îndreptă spre scară.

Când ajunseră în cameră, se îmbrățișară cu pasiune.

Mult timp mai târziu, în vreme ce somnul începea să-i învăluie în mantia lui gingașă, ea întrebă :

— Ai ceva planuri pentru mâine ?

— Doar să fiu cu tine, murmură Kent cu un glas somnoros.

— Preferi peluza sau gardul viu ?

Kent oftă... Văzu dintr-o dată cum i se desena un viitor sub forma unui gard viu de kilometri.

— Făcând niște socoteli, mormăi el, va trebui să ne gândim să înlocuim gardul ăsta viu cu o perdea de pădure.

— Revii deja asupra promisiunilor tale ?

— Bine ... renunț la perdea și îți las gardul. Cu o condiție : să angajăm un grădinar.

— Dar...

— Sst ! Ai încredere în mine.

